

AJPPA

วารสารวิชาการ
รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

วารสารวิชาการ รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

ACADEMIC JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2563 Vol. 2 No. 2 May-August 2020

ISSN Print: 2822-065X, ISSN Online: 2822-0676

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

อาคารเรียนรวม ชั้น 5 โชน บี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขที่ 79 หมู่ 1 ต.พุดไทยอิน

ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา 13170

โทร. 091-969-1539

E-mail: journal.ajppa@mcu.ac.th

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2563 Vol. 2 No. 2 May-August 2020

Vol. 2
No. 2

A
J
P
P
A

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

Academic Journal of Political Science and Public Administration

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2563

จำนวนพิมพ์ : 10 เล่ม

กำหนดการเผยแพร่ ปีละ 3 ฉบับ

ฉบับที่ 1 มกราคม – เมษายน

ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม

ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม

วัตถุประสงค์

วารสารฯ มีนโยบายรับตีพิมพ์บทความคุณภาพสูงในด้านรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือคณาจารย์ นิสิต นักศึกษา และนักวิจัยทั้งในและนอกสถาบัน

ที่ปรึกษาวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

พระธรรมวัชรบัณฑิต, ศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระเทพพรหมธี, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระสุวรรณหเมธากรณ์, ผศ.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระราชวัชรสารบัณฑิต, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระเทพเวที, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระโสภณวชิราภรณ์, ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระวชิรภิตติบัณฑิต, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระอุดมสิทธิธนายก, รศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผศ.ร.อ.ดร.ประมาณเลิศ อัจฉริยปัญญากุล

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บรรณาธิการ:

รศ.ดร.เกียรติศักดิ์ สุขเหลือ้ง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ:

พระปลัดระพิน พุทธิสารโ, ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

หัวหน้ากองบรรณาธิการ:

พระมหากฤษฎา กิตติโสภโณ, ผศ.ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ทีมบรรณาธิการ:

พระเมธาวิเชียร, รศ.ดร.

ศ.ดร.บุญทัน ดอกไธสง

ศ.ดร.จำนง อติวัฒนสิทธิ์

รศ.ดร.สุรพล สุธะพรหม

รศ.ดร.เต็มศักดิ์ ทองอินทร์

ผศ.ดร.พงษ์พัฒน์ จิตตานุรักษ์

ผศ.ดร.อภิญา ฉัตรช่อฟ้า

รศ.ดร.ภูมิ มูลศิลป์

รศ.ดร.ว่าที่ พ.ต.สวัสดิ์ จิรภูมิติกาล

รศ.ดร.วันทนา เนาวรัตน์

ผศ.ดร.ตระกูล จิตวัฒนากร

ผศ.ดร.บุษกร วัฒนบุตร

ผศ.ดร.ทวนธง ครุฑจ้อน

ผศ.ดร.ธเนศพล อินทร์จันทร์

ผศ.ดร.เสกสรรค์ สนวา

ผศ.ดร.วิภาณี เมื่อกบัวขาว

ผศ.ดร.สมคิด ดวงจักร

ผศ.ดร.มยุรี รัตนเสริมพงศ์

ผศ.ดร.กมลวรรณ วรรณนัง

ดร.ฉัตรณรงค์ศักดิ์ สุธรรมดี

ดร.ณัฐนันท์ จิรจิณมิตร

ดร.ชฎิล โรจนานนท์

ดร.สิริพัฒน์ ลาภจิตร

ดร.พัทธนันท์ ตลาดทรัพย์

อ.พินันท์ ลาตบัวขาว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กระทรวงยุติธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ

มหาวิทยาลัยทักษิณ

มหาวิทยาลัยพิษณุโลก

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

วิทยาลัยพิษณุบัณฑิต

กองจัดการ:

พระมหาสมชาย ขนติสรโณ

อาจารย์ ดร. สุภัทรชัย สีสะใบ

อาจารย์ ดร. นิกร ศรีราช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศิลปกรรม:

ผศ.ดร. สุริยา รักษาเมือง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผศ.ดร. ประสิทธิ์ พุทธศาสน์ศรีธา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

การเงิน:

ดร.สุมาลี บุญเรือง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

นางสาวพัชรี หาลาง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ฝ่ายกฎหมาย:

รศ.ดร. อัครนันท์ อิศรเดช

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สำนักงาน:

สำนักงานสมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สมาคมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

อาคารพระราชาธิปไตย (นคร เขมปาลี) ชั้น 4 เลขที่ 79 หมู่ที่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170 โทร. โทร. 0919691539

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170 โทร. โทร. 0919691539

จัดพิมพ์โดย:

โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขที่ 79 หมู่ 1 ตำบลลำไทร อำเภอลำไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

โทร. 035-248-000 ต่อ 8555, 8556, 5541. แฟกซ์. 035-248-000 ต่อ 8545

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

Academic Journal of Political Science and Public Administration

Vol.2 No.2 May – August 2020

Number of prints: 10 copies

Release Date Is 3 Copies Per Year.

Issue 1 January – April.

Issue 2 May – August.

Issue 3 September – December.

Objective:

The journal has a policy to publish high-quality articles in political science and public administration. The target groups are faculty members, students, and researchers both inside and outside the institution.

Advisory Board of Journal

Prof. Dr. Phra Dhamwacharabundit	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Theppawaramethi	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Phra Suwanmethaphorn	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Rajvajasarabundit	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Thepwethi	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Phra Sophonvachiraphorn	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Vajirakittibundit	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Phra Udomsitthinayok	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Capt. Dr. Pramanlert Atcharyapanyakun	Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Editor:

Assoc. Prof. Dr. Kiattisak Suklueang	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
--------------------------------------	---

Assistant Editor:

Asst. Prof. Dr. Phrapalad Raphin Buddhiso	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
---	---

Editor in Chief:

Asst. Prof. Dr. Phramaha Krisada Kittisobhano Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Editorial Team:

Assoc. Prof. Dr. Phramedhavinaiyaros	Mahamakut Buddhist University
Prof. Dr. Boonton Dockthaisong	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Prof. Dr. Chamnong Adivadhanasit	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Toemsak Thongin	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Phongphat Chittanurak	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Asst. Prof. Dr. Apinyar Chatchorfa	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Assoc. Prof. Dr. Sawat Chiratthitikan	Ministry of Justice
Assoc. Prof. Dr. Wanthana Naowan	Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
Asst. Prof. Dr. Trakool Jitwattanakorn	North Bangkok University
Asst. Prof. Dr. Busakorn Watthanabut	North Bangkok University
Asst. Prof. Dr. Thuanthong Krutchon	Thaksin University
Asst. Prof. Dr. Tanesphol Injun	Phitsanulok University
Asst. Prof. Dr. Seksan Sonwa	Roi Et Rajabhat University
Asst. Prof. Dr. Wipavane Phueakbuakhao	Phetchaburi Rajabhat University
Asst. Prof. Dr. Somkhit Duangchak	Chom Bueng Rajabhat University
Asst. Prof. Dr. Mayuree Rattanasermphong	Thepsatri Rajabhat University
Asst. Prof. Dr. Kamonwan Wanthanang	Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
Dr. Chatnarongsuk Suthamdee	Chaiyaphum Rajabhat University
Dr. Nadthanan Chirakitnimit	Chiang Mai University
Dr. Chadin Rochananonda	Chulalongkorn University
Dr. Siriphat Lapchit	Surindra Rajabhat University
Dr. Phatthanan Taladsub	Khon Kaen University
Pinan Ladbuakhao	Pitchayabundit College

Management Division:

Phramaha Somchai Khantisarano	Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Dr. Suphattharachai Sisabai	Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Dr. Nigorn Srirat

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Fine arts:

Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Asst. Prof. Dr. Prasit Phutthasatsattha

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Finance Subdivision:

Dr. Sumalee Boonrueang

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Miss Paschree Halang

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Legal Subdivision:

Assoc. Prof. Dr. Tatchanan Isaradej

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Office:

The Office JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION
POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION
79 Moo 1, Lam Sai, Wang Noi, Ayutthaya 13170

Published by:

Mahachulalongkornrajavidyalaya University Printing House

79 Moo 1, Lam Sai, Wang Noi, Ayutthaya. 13170.

Call. 035-248 - 000, ext. 8555,8556,5541 Fax. 035-248-000. ext. 8545.

**คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ :
วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์**

ARTICLE REVIEW BOARD:

ACADEMIC JOURNAL OF POLITICAL SCIENCE AND PUBLIC ADMINISTRATION

1. พระพรหมบัณฑิต, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phra Brahmaphundit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
2. พระธรรมรัตนารักษ์, ดร.
Dr. Phra Thammaratanaporn	วัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี
Wat Khian Khet, Pathum Thani Province
3. พระเทพวัชรบัณฑิต, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phra Thepvatjarabundit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
4. พระเทพปริยัติเมธี, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phratheppariyattimethi	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
5. พระราชวัลลาจารย์, ดร.
Dr. Phra Rajwallapajan	วัดหนองหอย จังหวัดราชบุรี
Wat Nong Hoi, Ratchaburi Province
6. พระเมธาวิเชียร, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phramedhavinaiyaros	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
7. พระสมุทรโฆษโกศล, ดร.
Dr. Phra Samut Wachirasopon	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
8. พระพิพัฑฒโรดม
Phra Phiphatphatcharodom	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
9. พระครูปริยัติกิตติธำรง, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phrakru Pariyatkittithamrong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
10. พระอุดมสิทธินายก, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phra Udomsithinayok	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
11. พระเมธีวรารักษ์
Phra Metheewaraporn	วัดพนัญเชิงวรวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
Wat Phananchong Worawihan, Ayutthaya
12. พระครูโอสถสมณทกิตต์, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phrakhu Opasnonthakit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
13. พระครูนนทกิจโกศล, ดร.
Dr. Phrakru Nonthakitkosol	วัดอ่วมองประชาชนภูมิ จังหวัดนนทบุรี
Wat Uam Ong Prachanarimit, Nonthaburi
14. พระครูโกศลธรรมานุสิฐ, ดร.
Dr. Phrakhu Kosol Thammanusit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
15. พระครูพิศิษฐ์ประชาณาท, ดร.
Dr. Phrakhu Phisitprachanat	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

16. พระครูวิสุทธิสילהิวัฒน์, ดร.
Dr. Phrakhru Wisutsilapiwat	วัดไผ่ล้อม จังหวัดสระบุรี
Wat Phai Lom, Saraburi Province
17. พระครูปลัดปัญญาจารย์, ศ.ดร.
Prof. Dr. Phrakhrupalad Panyaworawat	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
18. พระมหาสมบุรณ์ วุฑฒิกโร, รศ.ดร.
Assoc. Prof. Dr. Phramaha Somboon Uddhikaro	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
19. พระครูสังฆรักษ์จักรกฤษณ์ ภูริปัญญา, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phrakhru Sangkharakchakrit Phuripanyo	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
20. พระคมสัน ฐิตเมธโส, ผศ.
Asst. Prof. Phra Khomsan Titamataso	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
21. พระมหาภคญา กิตติโสภโณ, ผศ.ดร.
Asst. Prof. Dr. Phramaha Krisada Kittisobhano	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
22. พระครูวินัยธรเอก ชินวิโส, ดร.
Dr. Phrakhruvinaithon Ekk Jinawangso	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
23. ศาสตราจารย์ ดร. บุญทัน ดอกไธสง
Prof. Dr. Boonton Dockthaisong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
24. ศาสตราจารย์ ดร. จำนงค์ อติวัฒน์สิทธิ์
Prof. Dr. Chamnong Adivadhanasit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
25. ศาสตราจารย์ ดร. ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์
Prof. Dr. Thirapat Serirangsan	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
Sukhothai Thammathirat Open University
26. รองศาสตราจารย์ อนุภูมิ ไชวงษม
Assoc. Prof. Anuphum Sowkasem	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
27. รองศาสตราจารย์ ดร. โกนิฐ์ ศรีทอง
Assoc. Prof. Dr. Konit Sithong	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
28. รองศาสตราจารย์ ดร. อภินันท์ จันทะนี
Assoc. Prof. Dr. Aphinant Chantanee	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
29. รองศาสตราจารย์ ดร. วิวัฒน์ หามนตรี
Assoc. Prof. Dr. Wiwat Harmontree	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
30. รองศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ บุญปู
Assoc. Prof. Dr. Somsak Bunpu	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
31. รองศาสตราจารย์ ดร. สมชัย ศรีนอก
Assoc. Prof. Dr. Somchai Sino	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
32. รองศาสตราจารย์ ดร. สุทธิพงษ์ ศรีวิชัย
Assoc. Prof. Dr. SutthiPhong Siwichai	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
33. รองศาสตราจารย์ ดร. สมาน นามสนธิ
Assoc. Prof. Dr. Saman Ngamsanit	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

34. รองศาสตราจารย์ ดร. ทัชชนันท์ อิศรเดช
Assoc. Prof. Dr. Tatchanan Isaradej
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
35. รองศาสตราจารย์ ดร. สุรินทร์ นิตมางกูร
Assoc. Prof. Dr. Surin Nitamangkoon
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
36. รองศาสตราจารย์ ดร. พิเชฐ ทังโต
Assoc. Prof. Dr. Phichet Thangto
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
37. รองศาสตราจารย์ ดร. ภัทรพล ใจเย็น
Assoc. Prof. Dr. Pattarapol Chaiyen
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
38. รองศาสตราจารย์ ดร. เต็มศักดิ์ ทองอินทร์
Assoc. Prof. Dr. Toemsak Thongin
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
39. รองศาสตราจารย์ วราคม ทีสุกะ
Assoc. Prof. Warakhom Thisuka
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
40. รองศาสตราจารย์ ดร. ชัยยุทธ ชินอกุล
Assoc. Prof. Dr. Chaiyuth Chinokul
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
National Institute of Development Administration
41. รองศาสตราจารย์ ดร. โยธิน แสงวงดี
Assoc. Prof. Dr. Yothin Sawaengdee
มหาวิทยาลัยมหิดล
Mahidol University
42. รองศาสตราจารย์ ดร. อีร์โชติ เกิดแก้ว
Asst. Prof. Dr. Teerachoot Kerdkaew
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
Hua Chiew Chalermprakiet University
43. รองศาสตราจารย์ พัฒนา เรือนใจดี
Assoc. Prof. Phatthana Rueanchaidee
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University
44. รองศาสตราจารย์ ดร. วาสนา แก้วหล้า
Assoc. Prof. Dr. Wasana Kaewla
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
Surin Rajabhat University
45. รองศาสตราจารย์ ดร. สุวิน รักสัตย์
Assoc. Prof. Dr. Suwin Raksat
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
46. รองศาสตราจารย์ ดร. อีระพงษ์ แก่นอินทร์
Assoc. Prof. Dr. Thiraphong Kaenin
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Prince of Songkla University
47. รองศาสตราจารย์ ดร. สรเสริญ อินทรรัตน์
Assoc. Prof. Dr. Sansoen Intarat
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University
48. รองศาสตราจารย์ ดร. จำเริญ ชูช่วยสุวรรณ
Assoc. Prof. Dr. Chamroen Chuchuaisuwan
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
Rajamangala University of Technology Srivijaya
49. รองศาสตราจารย์ ดร. ภักดี โพธิ์สิงห์
Assoc. Prof. Dr. Phakdi Phosing
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Mahasarakham Rajabhat University
50. รองศาสตราจารย์ ดร. สันญา เคนาภูมิ
Assoc. Prof. Dr. Sanya Khenaphum
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Mahasarakham Rajabhat University
51. รองศาสตราจารย์ ดร. ชลวิทย์ เจียรจิตต์
Assoc. Prof. Dr. Chonwit Chianchit
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Srinakharinwirot University

52. รองศาสตราจารย์ ดร. ไพศาล สรรสวัสดิ์
Assoc. Prof. Dr. Phaisan Sansonwisut
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
Nakhon Sawan Rajabhat University
53. รองศาสตราจารย์ ดร. กาสัก เต๊ะขันหมาก
Assoc. Prof. Dr. Kasak Tekhanmak
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
Thepsatri Rajabhat University
54. รองศาสตราจารย์ ดร. ชวลิต สวัสดิ์ผล
Assoc. Prof. Dr. Chawalit Sawatphon
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
Suan Dusit Rajabhat University
55. รองศาสตราจารย์พิเศษ ว่าที่ พ.ต. ดร. สวัสดิ์ จิรัฏฐิติกาล
Assoc. Prof. Dr. Sawat Chirattthitikan
กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม
Department of Corrections, Ministry of Justice
56. รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา หล่อตระกูล
Assoc. Prof. Dr. Atchara Lotrakun
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
57. รองศาสตราจารย์ ดร. สำเนียง เลื่อมใส
Assoc. Prof. Dr. Samniang Leurmsai
มหาวิทยาลัยศิลปากร
Silpakorn University
58. รองศาสตราจารย์ ดร. วันทนา เนาววัน
Assoc. Prof. Dr. Wanthana Naowan
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
59. รองศาสตราจารย์ ดร. ศรชัย ท้าวมิตร
Assoc. Prof. Dr. Sornchai Taomitr
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
60. รองศาสตราจารย์ ดร. สุกิจ ชัยมุสิก
Assoc. Prof. Dr. Sukit Chaimusik
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Mahamakut Buddhist University
61. รองศาสตราจารย์ ดร. จิรายุ ทรัพย์สิน
Assoc. Prof. Dr. Chirayu Sapsin
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
Surindra Rajabhat University
62. รองศาสตราจารย์พิเศษ วิชัย ธรรมชอบ
Assoc. Prof. Wichai Thamchop
นักวิชาการอิสระ
Independent Scholar
63. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พลัปปึง คงชนะ
Asst. Prof. Dr. Phlapphueng Khongchana
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
Srinakharinwirot University
64. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มนต์รี เพชรนาจักร
Asst. Prof. Dr. Montri Phetnachak
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
Prince of Songkla University
65. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วุฒินันท์ กันทะเตียน
Asst. Prof. Dr. Wutthinan Kanthatian
มหาวิทยาลัยมหิดล
Mahidol University
66. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสิน ปัญญาวุฒตระกูล
Asst. Prof. Dr. Wasin Panyawutatrakun
มหาวิทยาลัยนเรศวร
Naresuan University
67. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทักษิณี เจนวิธิสุข
Asst. Prof. Dr. Thatsani Chenwithisuk
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
Chandrakasem Rajabhat University
68. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน
Asst. Prof. Dr. Chonsit Sitisungnoen
มหาวิทยาลัยศิลปากร
Silpakorn University
69. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สอาด บรรเจิดฤทธิ์
Asst. Prof. Dr. Sa-At Banchoetrit
มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด
Stanford University

70. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เรือโท ดร. อนันท์ ใจสมุทร
Asst. Prof. Lt. Jg. Dr. Anan Chaisamut
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Surat Thani Rajabhat University
71. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชยสร สมบุญมาก
Asst. Prof. Dr. Chayason Sombunmak
มหาวิทยาลัยนครพนม
Nakhon Phanom University
72. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษกร วัฒนบุตร
Asst. Prof. Dr. Busakorn Watthanabut
มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
North Bangkok University
73. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมคิด ดวงจักร
Asst. Prof. Dr. Somkhith Duangchak
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Chom Bueng Rajabhat University
74. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญชู ภูศรี
Asst. Prof. Dr. Boonchoo Poosri
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
Ubon Ratchathani University
75. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชชุกร นาคธน
Asst. Prof. Dr. Witchukon Nakathon
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
76. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชัชวาล แอร่มหล้า
Asst. Prof. Dr. Chatchawan Araemla
มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง
Chom Bueng Rajabhat University
77. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จตุภูมิ เขตจัตุรัส
Asst. Prof. Dr. Chatuphum Khetchatturat
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
Khonkaen University
78. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุทัย สติมัน
Asst. Prof. Dr. Uthai Satiman
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University
79. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อภิชาติ พานสุวรรณ
Asst. Prof. Dr. Apichat Pansuwan
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
80. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มนัสสวาส กุลวงศ์
Asst. Prof. Dr. Manassawas Kullawong
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ศรีวิชัย
Rajamangala University of Technology Srivijaya
81. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาวดี เนือกบัวขาว
Asst. Prof. Dr. Wipavane Phueakbuakhao
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
Phetchaburi Rajabhat University
82. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ สนวา
Asst. Prof. Dr. Seksan Sonwa
มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด
Roi Et Rajabhat University
83. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ผดุง วรรณทอง
Asst. Prof. Dr. Phadung Wanthong
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
84. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รัศพล เย็นใจมา
Asst. Prof. Dr. Rattapol Yenjaima
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
85. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อธิวุฒิ หมั่นมี
Asst. Prof. Dr. Thitiwut Manmee
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
86. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวัฒน์ รักขันโท
Asst. Prof. Dr. Suwatsan Ragkhanto
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
87. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ยุทธนา ปราณิต
Asst. Prof. Dr. Yuttana Praneet
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

88. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรทิพย์ วรรณวิโรจน์
Asst. Prof. Dr. Phonthip Wannawiro	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
89. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ธิลา
Asst. Prof. Dr. Prasert Thilao	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
90. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุริยา รักษาเมือง
Asst. Prof. Dr. Suriya Raksamueng	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
91. ผศ.ดร. ประสิทธิ์ พุทธศาสน์ศรีธา
Asst. Prof. Dr. Prasit Phutthasatsattha	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
92. อาจารย์ ดร. อนงค์วิญา สาริบุตร
Dr. Anongwitya Saribut	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University
93. อาจารย์ ดร. วียะดา วรานนท์วนิช
Dr. Wiyada Waranonwanit	มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
North Bangkok University
94. อาจารย์ ดร. กฤษณะ ทองแก้ว
Dr. Kitsana Thongkaeo	มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
Suratthani Rajabhat University
95. อาจารย์ ดร. จิตต์วิมล คล้ายสุบรรณ
Dr. Chitwimon Khlaisuban	มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
Suan Dusit University

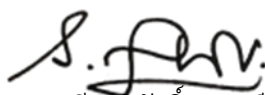
บทบรรณาธิการ

๐๐-----๐๐

วารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์นี้เป็นปีที่ 2 ฉบับที่ 2 ประจำเดือน พฤษภาคม – สิงหาคม พ.ศ. 2563 คณะกองบรรณาธิการได้พิจารณาบทความโดยเสนอบทความ ต่อคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิกลั่นกรอง (Peer Review) พิจารณาตรวจแก้ไขเพื่อความสมบูรณ์ ของบทความก่อนการลงตีพิมพ์โดยคัดเลือกและกลั่นกรองบทความให้เกิดความสมบูรณ์ และมีคุณภาพมากที่สุด ควบคู่ค่าแก่การตีพิมพ์เผยแพร่ อีกทั้งเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทาง วิชาการและเป็นการพัฒนาศักยภาพทางด้านการสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการ

คณะกองบรรณาธิการขอขอบคุณคณะกรรมการกลั่นกรองบทความทุกท่านที่ได้ใช้ ความเพียรพยายามชี้แนะให้มีการปรับปรุงแก้ไขงานของแต่ละท่านให้ออกมาได้อย่างถูกต้อง น่าอ่านเป็นประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการ และท้ายสุดขอขอบคุณเจ้าของผลงานทางวิชาการ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้ทำให้มีวารสารฉบับนี้มีคุณค่าทางวิชาการที่นำไปสู่การปฏิบัติ และเผยแพร่ในวงกว้างและโปรดติดตามฉบับต่อไป

ด้วยความปรารถนาดียิ่ง

(รศ.ดร.เกียรติศักดิ์ สุขเหลือ)

บรรณาธิการวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

สารบัญ

๒๐-----๑๔	
กองบรรณาธิการ	(1)
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ	(7)
บทบรรณาธิการ	(13)
สารบัญ	(14)
บทความวิชาการ :	
มโนทัศน์ทางการเมืองสมัยใหม่	
ธนวัฒน์ เกลิมรัตน์	1
กระบวนการกล่อมเกลາทางการเมืองกับความเป็นพลเมืองในจังหวัดเลย	
ปภิตน์ สันตินิยม	10
การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทย	
ณฐมน หมวกฉิม	20
ปัญหาแรงงานต่างด้าวที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในปัจจุบัน	
นรา บรรลือชิตกุล	28
การสื่อสารทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย	
ศึกษากรณี การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ.2562	
อภิญา ฉัตรข้อฟ้า	36
ภาคผนวก	45
คำแนะนำสำหรับผู้แต่ง	46

กระบวนการกล่อมเกลາทางการเมืองกับ
ความเป็นพลเมืองในจังหวัดเลย*
The Process of Policing and Citizenship
in Loei Province

ธนพัฒน์ เจริญรัตน์

Tanapat Charenrutana

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail: tanapat.cha@mcu.ac.th

๙๐-----๙๑

บทคัดย่อ

จังหวัดเลยเป็นจังหวัดที่ติดชายแดนมีสังคมที่เรียบง่ายมีวิถีชีวิตความผูกพันกัน
ในระบบเครือญาติ รักความสงบอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์ มีความกตัญญูต่อผู้มี
พระคุณและญาติผู้ใหญ่ มีศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมที่งดงามเป็นหลักในการ
ดำเนินชีวิต จึงไม่ยากนักที่สร้างกระบวนการกล่อมเกลາทางสังคมในการการสร้าง
ความเป็นพลเมืองให้กับประชาชนในจังหวัดเลย ให้รับรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ที่ตนเอง
รวมถึงตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว และอยู่ร่วมกันอย่าง
สันติภาพ สันติสุข เพราะถ้าประชาชนในจังหวัดเลยที่เป็นพลเมืองและเข้าใจในระบอบ
ประชาธิปไตยอย่างแท้จริงก็จะทำให้ประเทศพัฒนาก้าวหน้า และมีความมั่นคงอย่าง
ยั่งยืน

คำสำคัญ: กระบวนการกล่อมเกลา; การเมือง; พลเมือง

* Received May 5, 2020; Revised May 21, 2020; Accepted June 1, 2020

Abstract

Loei is a border province with a simple society, a way of life, attachment in the family system. Love peace together in reconciliation. There is gratitude to the benefactors and relatives. There is a religion, traditions and culture that is good in life. Therefore not difficult to create a process of socialization in creating citizenship for people in the province To be aware of their rights and duties As well as being aware of responsibility towards the public rather than personally And live together in peace, peace, because if the people in the province are citizens and truly understand democracy, it will make the country develop and progress And have sustainable stability

Keywords: Refining process; politics; citizen

บทนำ

สังคมในจังหวัดเลยในอดีตเป็นสังคมที่มีวิถีชีวิตความผูกพันกันในระบบเครือญาติอย่างใกล้ชิด มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย มีศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมที่งดงามเป็นหลักในการดำเนินชีวิต แต่ในปัจจุบันสิ่งเหล่านี้ได้ลดน้อยลงไป ความเสื่อมทางด้านศีลธรรมจึงเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยเป็นอย่างยิ่งก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย สมาชิกทุกคนในจังหวัดเลยจำเป็นต้องปฏิบัติตนเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย โดยจะต้องยึดมั่นในหลักศีลธรรมและคุณธรรมของศาสนา มีหลักการทางประชาธิปไตยในการดำรงชีวิต ปฏิบัติตนตามกฎหมาย ดำรงตนเป็นประโยชน์ต่อสังคมการสร้างความเป็นพลเมืองไม่ได้เฉพาะแต่การทำให้ประชาชนรู้ถึงสิทธิและหน้าที่ที่ตนเองมีเท่านั้น แต่ต้องหันมาสนใจที่จะสร้างให้พลเมืองเกิดตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว และอยู่ร่วมกันอย่างสันติภาพ สันติสุข มีอิสระที่กระทำใด ๆ ภายใต้อขอบเขตกฎหมายโดยไม่ล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น การปกครองในระบอบประชาธิปไตยจะประสบความสำเร็จได้นั้น จำเป็นจะต้องสร้าง “พลเมือง” ที่สามารถปกครองตนเองได้ และหากสังคมในจังหวัดเลยมีประชาชนที่เป็นพลเมืองและเข้าใจในระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริงก็จะทำให้ประเทศพัฒนาก้าวหน้า และมีความมั่นคงอย่างยั่งยืน ดังนั้น การกล่อมเกลา

ทางการเมือง หรือที่เป็นที่เข้าใจว่าเป็น การเรียนรู้ทางการเมือง หรือนักวิชาการบางท่านเรียกว่า สังคมประกิตทางการเมือง นั้น จึงมีความจำเป็นเพราะมนุษย์สามารถเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในสังคม ส่งผลให้มนุษย์เกิดความคิดความเชื่อ ทศนคติ ค่านิยม เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้น การเรียนรู้เป็นขั้นเป็นตอน เรียกว่า “กระบวนการ” (วิชัย ตันศิริ, 2547) ซึ่งกระบวนการกล่อมเกลารวมทางการเมืองก็คือกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางการเมืองแก่ประชาชนในจังหวัดเลยให้เกิดสำนึกความเป็นพลเมือง หรือการส่งผ่านวัฒนธรรมทางการเมืองกระบวนการสังคมประกิตทางการเมือง เป็นการช่วยผดุงวัฒนธรรมทางการเมืองเดิมไว้โดยส่งผ่านจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง ถ้าในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมอย่างรวดเร็ว ฉับพลัน เช่น เกิดการปฏิวัติกระบวนการสังคมประกิตทางการเมืองก็สร้างวัฒนธรรมทางการเมืองที่ไม่เคยมีมาก่อนขึ้นมาใหม่ได้

แนวคิดกระบวนการกล่อมเกลารวมทางการเมือง

การกล่อมเกลารวมทางการเมืองจะทำให้เกิดตัวตนทางการเมืองของปัจเจกบุคคลจากนั้นด้วยเหตุที่ว่ามนุษย์ได้รวมตัวอยู่ร่วมกันในสังคมการเมืองจึงมีการติดต่อสื่อสาร ความสัมพันธ์ และหล่อหลอมรวมเข้าด้วยกันเป็นประชาคมการเมือง

ความหมายกระบวนการกล่อมเกลารวมทางการเมือง

กระบวนการกล่อมเกลารวมทางการเมืองเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและเป็นหน้าที่อันหนึ่งของระบบการเมือง คือหน้าที่ในการทำนุบำรุงรักษาระบบการเมืองให้คงอยู่ตามแนวความคิดของ Gabriel A. Almond (Gabriel & Bingham, 1980) ในเรื่องของโครงสร้าง-หน้าที่ ได้ให้ความหมายไว้ว่า การกล่อมเกลารวมทางการเมือง เป็นการนำมาซึ่งวัฒนธรรมทางการเมืองแก่ประชาชนในระบบการเมือง โดยเป็นกระบวนการสร้างและการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางการเมือง การกล่อมเกลารวมทางการเมืองจากคนรุ่นไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง ทำให้เกิดการถ่ายทอดวัฒนธรรมทางการเมืองอย่างใดอย่างหนึ่งของระบบการเมือง ที่ได้รับจากประสบการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกันในแต่ละ ซึ่งเป็นการที่จะช่วยรักษาวินัยวัฒนธรรมทางการเมืองเดิมเอาไว้ หรือนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงไปจากวัฒนธรรมทางการเมืองเดิม หรืออาจจะก่อให้เกิดการก่อตัวของวัฒนธรรมทางการเมืองใหม่ขึ้นมาได้ ในเชิงการวิเคราะห์ระบบการเมืองและกระบวนการเรียนรู้ซึ่ง

การกล่อมเกลາทางการเมืองนี้ ในทัศนะของแอลมอนด์ ได้จัดเป็นหน้าที่หนึ่งในระบบการเมืองตามตัวแบบการวิเคราะห์เชิงโครงสร้าง-หน้าที่ (Structural-Functional Approach) ซึ่งเป็นหน้าที่การนำเข้าสู่ระบบการเมือง หรือ Input Functions ทำหน้าที่บำรุงรักษาระบบให้คงอยู่ นอกจากนี้ อีส์ตันและเคนนิส (Richard & Kenneth, 1976) อธิบายความหมายว่า การกล่อมเกลາทางการเมือง เป็นวิธีการที่สังคมจะส่งผ่านความโน้มเอียงทางการเมือง อันได้แก่ ความรู้ ทัศนคติ ปทัสถาน และค่านิยมจากคนรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่ง และถ้าไม่มีกระบวนการถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ สมาชิกใหม่ของระบบการเมืองซึ่งได้แก่ เด็ก ๆ ก็จะต้องแสวงหารูปแบบความโน้มเอียงเรื่องเกี่ยวกับการเมืองใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา อันจะทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของระบบการเมือง

ความสำคัญของกระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมือง

การกล่อมเกล่าทางการเมืองเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำหน้าที่ในการถ่ายทอดการพัฒนาระบบการเมือง หรือการรักษาวัฒนธรรมทางการเมืองของสังคมการเมืองเอาไว้ซึ่งในสังคมการเมืองใด ๆ ก็ตามที่ถือได้ว่าการพัฒนาทางการเมืองอันเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ก็จะต้องเป็นสังคมที่มีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยเท่านั้น การกล่อมเกล่าทางการเมืองจะทำหน้าที่ในโครงสร้างของระบบการเมืองเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ของสมาชิกในประชาคมการเมือง ให้มีวัฒนธรรมและวิถีแห่งการดำเนินชีวิตในระบอบประชาธิปไตยตามเนื้อหาสาระที่ตัวแทนของการกล่อมเกล่าทางการเมืองแต่ละกลุ่มได้นำเสนอ

ขั้นตอนของกระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมือง

ขั้นตอนของกระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมืองนั้น ได้มีนักวิชาการอธิบายไว้ว่า กระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมือง มีลำดับขั้นตอนจำแนกได้ 4 ขั้นตอน (Lucianm 1962) ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 เป็นขั้นมูลฐานเริ่มแรกสุด เป็นช่วงทารกได้รับการอบรม ฝึกฝนให้เป็นสมาชิกของสังคม ให้เกิดการเรียนรู้ เกิดทัศนคติ ค่านิยม ความชำนาญ ความสัมพันธ์กับบทบาทต่างๆ ความรู้ทั่วไปและสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นซึ่งคนในสังคมนั้นจะต้องเรียนรู้เป็นขั้นของการสร้างความโน้มเอียง (Orientation) ให้เข้าสู่ความเป็นมนุษย์ โดยชี้ให้เห็นถึงแนวทางการเรียนรู้วิถีในการดำเนินชีวิตหรือการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม

ขั้นที่ 2 เป็นขั้นให้เกิดบุคลิกภาพต่อบุคคล อันเป็นประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อจิตใต้สำนึก ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพมูลฐานของบุคคลนั้น ในขั้นตอนนี้ บุคคลจะมีความสำนึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม หรือที่เรียกว่ามีตัวตน (Identity)

ขั้นที่ 3 เป็นขั้นที่มนุษย์ได้รับการกล่อมเกลาทางการเมือง เป็นขั้นตอนที่มนุษย์เริ่มมีความรู้สึก มีความสำนึก ถึงโลกทางการเมือง และได้รู้ รวมทั้งมีทัศนะ กับเข้าใจถึงเหตุการณ์ความเป็นไปทางการเมืองต่างๆ เรียกว่าเกิดวัฒนธรรมทางการเมือง ผ่านตัวแทนการกล่อมเกลา

ขั้นที่ 4 เป็นขั้นตอนที่มนุษย์ผ่านการเป็นสมาชิกของการเมืองที่ไม่ได้มีกิจกรรมมาเป็นผู้เข้าร่วมที่มีบทบาททางการเมือง ขั้นตอนนี้เรียกว่า การเลือกสรรทางการเมือง โดยเป็นขั้นตอนที่บุคคลจะมีความเข้าใจต่อการเมืองอย่างลึกซึ้งและมีทัศนคติทางการเมือง

จากทั้ง 4 ขั้นตอนที่ได้กล่าวมาข้างต้น เรียกว่า กระบวนการหล่อหลอมทางการเมือง นักวิชาการบางท่านได้เรียกว่า กระบวนการเรียนรู้ทางการเมือง หรือกระบวนการสังคมประกิดทางการเมือง ที่มีความแตกต่างกันไปบ้าง

ลักษณะรูปแบบของการกล่อมเกลาทางการเมือง

กระบวนการกล่อมเกลาทางการเมือง เป็นกระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการเกิดแบบแผนเชิงพฤติกรรมที่มีการแสดงออกต่อการเมืองของบุคคล อันมีส่วนสร้างบุคลิกภาพและวัฒนธรรมทางการเมืองเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปตลอดชีวิต การกล่อมเกลาทางการเมืองมีลักษณะและกระบวนการที่สำคัญใน 3 ประการ คือ 1) การกล่อมเกลาทางการเมืองเป็นกระบวนการพัฒนาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของบุคคล 2) การกล่อมเกลาทางการเมืองเป็นกระบวนการของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กและเยาวชน และ 3) การกล่อมเกลาทางการเมืองเป็นกระบวนการเรียนรู้ทางการเมืองของวัยผู้ใหญ่ ซึ่งในทัศนะของ อัลมอนด์และเพาเวลล์ รูปแบบของการกล่อมเกลาทางการเมืองนั้น จะดำเนินไปใน 2 รูปแบบกล่าวคือ

รูปแบบที่เห็นได้ชัด (Manifest Transmission) เป็นการกล่อมเกลาทางการเมืองที่เมื่อกระบวนการกล่อมเกลาหรือการถ่ายทอดแล้วนั้น จะเป็นการสื่อสารที่

แสดงออกอย่างชัดเจนในการให้ข้อมูลข่าวสาร ค่านิยม และความรู้สึกต่อวิถีทางการเมือง การสอนให้รู้ถึงหน้าที่ของพลเมืองให้กับประชาชนในสังคม

รูปแบบที่แฝงอยู่ (Latent Transmission) เป็นการกล่อมเกล่าที่ไม่ใช่ทัศนคติทางการเมือง (Non-political Attitude) แต่มีผลกระทบต่อทัศนคติทางการเมืองของผู้ได้รับการกล่อมเกล่าทางการเมืองโดยทางอ้อม และมีแนวโน้มส่งผลต่อทัศนคติของบุคคล

สรุปแนวคิดกระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมือง

กระบวนการกล่อมเกล่าทางการเมือง เป็นกระบวนการที่ทำให้สมาชิกในสังคมได้เรียนรู้แบบแผนแนวทางการสร้างควมมีสำนึกทางการเมืองเมื่อเป็นการเรียนรู้ที่ถ่ายทอดทักษะจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง กระบวนการนี้เกิดขึ้นตลอดชีวิตของสมาชิกในสังคมราบเท่าที่ยังอยู่ในสภาพแวดล้อมของสังคมมนุษย์ และกระบวนการนี้จะเป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม ที่เกิดจากการเรียนรู้ในการกำหนดสถานภาพของตนเองให้เหมาะสมกับรูปแบบวัฒนธรรมทางการเมืองและโครงสร้างทางการเมืองโดยการ ผ่านตัวแทนของสังคมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มีผลต่อ ทัศนคติ ความคิดเห็น ค่านิยม และความรู้สึกแบบใดแบบหนึ่งต่อระบบการเมือง

แนวคิดความเป็นพลเมือง

ในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น สมาชิกในสังคมหรือประชาชนที่อาศัยอยู่ในประเทศเป็นเจ้าของประเทศหรืออำนาจอธิปไตยนั้น จำเป็นต้องมีสำนึกหรือตระหนักถึงหน้าที่ในฐานะเจ้าของประเทศ ที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคม ภายใต้กฎหมาย การเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การเคารพ สิทธิ เสรีภาพและ กติกาของสังคม

ความหมายความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย

คำว่า พลเมือง มาจากภาษาลาตินว่า cives (พลเมือง) ซึ่งเคยใช้ในยุคคลีโบราณสมัยกรีกและโรมัน ต่อมาในยุคสมัยกลางไม่ได้นำมาใช้ แต่อย่างไรก็ตาม คำว่าพลเมืองก็มีการนำกลับมาใช้อีกในช่วงของการปฏิวัติในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศสในปลายศตวรรษ 18 (ถวิลวดี บุรีกุล และ รัชชดี แสงมะหะหมัด, 2562)

ความเป็นพลเมือง หมายถึง การที่บุคคลที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้นในการรักษาสិทธิ ประโยชน์ของตนเอง และส่วนรวม แสดงความสนใจที่จะมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการแสดงออกซึ่งสิทธิ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น (ศูนย์พัฒนาการเมืองภาคพลเมืองสถาบันพระปกเกล้า จังหวัดลำพูน, 2562)

ความเป็นพลเมือง (Citizenship) มีความหมายที่สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของสมาชิกทางสังคมที่มีต่อรัฐ และมีความสำคัญต่อการพัฒนาประชาธิปไตยจะประสบความสำเร็จได้ไม่ใช่เพียงแต่มีรัฐธรรมนูญที่ดีเท่านั้น แต่ประชาชนจะต้องเป็นพลเมืองตามระบอบประชาธิปไตยด้วย (วารกรณ์สามโกเศศ, 2554)

กล่าวโดยสรุป คำว่า“พลเมืองคือการแสดงออกถึงความกระตือรือร้นในการรักษาสิทธิต่าง ๆ ของตนรวมถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการแสดงออกซึ่งสิทธิ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น

ความสำคัญของความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย

ความเป็นพลเมือง (Citizenship) เป็นคำที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในระบอบประชาธิปไตยจะสำเร็จได้ ไม่ใช่เพียงแต่มีรัฐธรรมนูญที่ดีเท่านั้น แต่ประชาชนจะต้องเป็น “พลเมือง” ตามระบอบประชาธิปไตย กล่าวคือ มีสมาชิกของสังคมที่ใช้สิทธิเสรีภาพโดยมีความรับผิดชอบ เคารพสิทธิผู้อื่น เคารพความแตกต่าง เคารพกติกา ในนานาประเทศ อาทิ ประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศเยอรมนีจัดให้มีการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง และประสบความสำเร็จในการสร้างพลเมืองจนเป็นตัวอย่างให้กับประเทศต่าง ๆ และในปัจจุบันการศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมืองเป็นปัจจัยความสำเร็จในการปกครองระบอบประชาธิปไตยของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (ถวิลวดี บุรีกุล และ รัชต์ แสงมหะหมัด, 2562)

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ และจะสำเร็จได้นั้นจะต้องสร้างความเป็นพลเมืองให้ประชาชนสามารถปกครองตนเองได้ ทำให้ความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยจึงมีคุณลักษณะที่สำคัญ คือ เป็นบุคคลที่สามารถแสดงบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองต่อสังคม และดำรงตนเป็นประโยชน์ต่อสังคม ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ก่อให้เกิดการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ให้เป็นสังคมประชาธิปไตย ในการ

สร้างพลเมืองให้มีความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยนั้น มีหลักพื้นฐานอยู่ 3 ประการ คือ 1) เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่ทุกคนเกิดมามีคุณค่าเท่ากัน 2) เคารพสิทธิ เสรีภาพ และกฎกติกาของสังคมที่เป็นธรรมและ 3) รับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม

ดังนั้น หากประชาชนได้เข้าใจในหลักพื้นฐานความเป็นพลเมือง ทั้ง 3 หลักการ ที่กล่าวข้างต้นอย่างถูกต้องแล้ว และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ก็จะทำให้ สังคมไทยพัฒนาเป็นสังคมประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

คุณลักษณะสำคัญของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย

หลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย สะท้อนให้เห็นคุณสมบัติและหน้าที่ ของสมาชิกในสังคมที่สำคัญ ได้เป็นอย่างดีว่า พลเมืองคือคนที่จะต้องเป็นผู้เล่นไม่ใช่ ยืนดู และเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยอย่างแท้จริงเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม พลเมืองที่ดีจึงต้องรู้จักสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นในการมีส่วนร่วมของการ ปกครองภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญ หลักแห่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการ เคารพสิทธิของผู้อื่นตลอดจนความรับผิดชอบต่อความคิดเห็นของตน ผู้อื่น และความ เป็นไปของเพื่อนร่วมชาติอันเนื่องมาจากการกระทำของตน พลเมืองในระบอบ ประชาธิปไตยจึงมีบทบาททั้งการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ไม่ได้เป็นเพียงผู้ตามหน้าที่ หรือตามคำสั่งหรือตามนโยบายของรัฐเท่านั้น แต่สามารถริเริ่มเสนอนโยบายต่างๆ แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศได้ด้วยเหตุนี้พลเมืองในระบอบ ประชาธิปไตย จึงควรตระหนักถึงหน้าที่ความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ไม่ปล่อย ใ้การบริหารประเทศชาติหรือการกำหนดนโยบายต่างๆ เป็นหน้าที่ของนักการเมือง ผู้นำหรือรัฐบาลเท่านั้น

สรุปความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย

ความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย คือการที่สมาชิกในสังคมมี จริยธรรมแบบพลเมืองที่ต้องมีในประชาธิปไตยเสรี จริยธรรมแบบพลเมืองในชุมชน เน้นที่การมีส่วนร่วมของพลเมืองในสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น อันประกอบด้วย 1) การ ร่วมมือกัน 2) การมีส่วนร่วม 3) การพึงระแວดระวัง 4) ความเป็นเลิศในการไตร่ตรอง คิดรอบคอบ และ 5) การเคารพกฎหมาย ซึ่งจริยธรรมแบบพลเมืองเสรี หมายถึง การจงรักภักดีต่อแนวคิดเสรีที่ชัดเจน ซึ่งก็คือ 1) ความจงรักภักดี ต่อชุมชน

ประชาธิปไตยเสรี 2) เคารพต่อความคิดที่แตกต่างกัน และ 3) เคารพสิทธิ ซึ่งในคุณสมบัติข้อหลังสุดนี้

สรุป

กระบวนการกล่อมเกลாதองการเมืองเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับวิถีทางการสืบทอดวัฒนธรรมทางการเมือง ภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการเกิดแบบแผนพฤติกรรมที่แสดงออกต่อการเมืองของประชาชนในจังหวัดเลย อันเป็นกระบวนการที่ดำเนินไปตลอดชีวิต โดยผ่านการกล่อมเกลาทองตรง และการกล่อมเกล่าที่มีลักษณะถ่ายทอดให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองโดยเฉพาะสิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลเกิดความโน้มเอียงและทัศนคติที่มีอิทธิพลทำให้เกิดการพัฒนาตัวตองการเมืองขึ้น ในปัจจุบันนี้ประชาชนในจังหวัดเลยมีสำนึกความเป็นพลเมืองมากขึ้นจากกระบวนการเรียนรู้ทางการเมืองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ได้มีพฤติกรรมการแสดงออกถึงความรับผิดชอบตอสังคมมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ถวิลวดี บุรีกุล,รัชวดี แสงมเหษณ์. (2562). *ความเป็นพลเมืองในประเทศไทย*. สืบค้น 20 กุมภาพันธ์ 2562, จาก <http://thaiciviceducation.org/wp-content/uploads>.
- วรารณ สามโกเศศ. (2554). *การศึกษาเพื่อสร้างความเป็นพลเมือง*. สืบค้น 20 กุมภาพันธ์ 2562, จาก <https://shorturl.asia/2nS3T>
- ศูนย์พัฒนาการเมืองภาคพลเมืองสถาบันพระปกเกล้า จังหวัดลำพูน. (2562). *เอกสารประกอบเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความเป็นพลเมืองและการเมืองภาคพลเมือง* สืบค้น 20 กุมภาพันธ์ 2562, จาก <https://shorturl.asia/5rivg>
- Gabriel A. & Bingham, P.G. (1980). *Comparative Politics Today :A World View*. Boston : Little, brown & Co.
- Lucian, P. (1962). *Politics, Personality, and Nation Building: Burma' s Search for Identity*. New Harven: Yale University Press.

ภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กรภายใต้
ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี*

Leadership of Organization Administrators under
the Era of Technological Change

ปกิตน์ สันตินิยม

Pakit Santiniyom

นักวิชาการอิสระ

independent scholars

E-mail: brother_dol@hotmail.com

๕๐-----๕๑

บทคัดย่อ

บทความเรื่อง “ภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กรภายใต้ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี” เป็นบทความทางวิชาการที่มุ่งศึกษาภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กรภายใต้ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ในยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ความสามารถนำพาองค์กรในฐานะผู้บริหารองค์กรนั้น ต้องมองเห็นว่าเป็นโอกาสและทราบวิธีที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพทั้งจากภายนอกและภายในองค์กร โดยสามารถสร้างจิตสำนึกให้องค์กรในฐานะที่เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังทำให้องค์กรมองเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นคือโอกาสที่เกิดขึ้นมาใหม่ เพื่อให้การบริหารจัดการองค์กรก่อเกิดประโยชน์สูงสุด และพัฒนาองค์กรต่อไปได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

คำสำคัญ: ภาวะผู้นำ; ผู้บริหารองค์กร; ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

* Received May 8, 2020; Revised May 25, 2020; Accepted June 5, 2020

Abstract

The article “Leadership of organization administrators under the era of technological change” was academic article that aimed at studying the leadership of organization administrators under the era of technological change. In the era of technological change, the administrators who have ability to lead an organization as an executive must see it as an opportunity and know how to create the change effectively outside and within the organization can raise the organization's awareness as the leader of change. It also lets the people in organization to see that change as a new opportunity for the maximize benefits of organization management and continually developing the organization with stability and sustainability

Keywords: Leadership; Organization Administrators; Era of Technological Change

บทนำ

โลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้าน ทำให้ทุกองค์กรได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง โดยต้องเน้นการดำเนินงานในเชิงรุก และมียุทธศาสตร์การบริหารจัดการที่แบบยืดหยุ่น การอาศัยแต่ผู้นำที่มีความสามารถอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ สำหรับการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในองค์กรสมัยใหม่หรือองค์กรในศตวรรษที่ 21 ที่มีภาวะการแข่งขันค่อนข้างสูง ดังนั้น ผู้นำต้องแลกเปลี่ยนความรู้ความสามารถและทักษะกับผู้ตามหรือทีมงานเพื่อให้ทีมมีการพัฒนา และสามารถนำหรือจัดการด้วยตนเองมากขึ้นจนสามารถที่จะร่วมมือกับผู้นำในการนำและแก้ปัญหาอันซับซ้อนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งสำคัญที่ทำให้การสร้างความร่วมมือในการทำงานเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพคือ การพัฒนาให้ผู้ตามมีความเป็นผู้นำตนเอง (Self-Leader) ซึ่งเป็นสิ่งที่ท้าทายผู้นำหรือผู้บริหารในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยที่ผู้บริหารองค์กรเป็นกลไกสำคัญในการผลักดันกระบวนการให้ขับเคลื่อนไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งคุณลักษณะและพฤติกรรมความเป็นผู้นำส่งผลต่อ

พฤติกรรมของคนในองค์กรและหากองค์กรนั้นต้องการทำการเปลี่ยนแปลงองค์กร ภาวะผู้นำมีผลอย่างมากต่อความสำเร็จและนำพาองค์กรไปสู่สถานการณ์ใหม่ที่ดีขึ้น

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ประกอบด้วย การมีเชื้อปัญญา วุฒิภาวะทางอารมณ์ การมีวิสัยทัศน์ ความสามารถในการสร้างแรงบันดาลใจ การจูงใจบริหาร พนักงานให้มีความผูกพันและมุ่งมั่นสู่เป้าหมายร่วมกันขององค์กร ประกอบกับความรอบรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ความเป็นไปของสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และสภาพแวดล้อม ส่งผลให้องค์กรสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงได้เสมอ เป้าหมายของการบริหารจัดการนอกจากผลประโยชน์และการเจริญเติบโตของธุรกิจแล้ว องค์กรยังต้องคำนึงถึงความก้าวหน้าอย่างความมั่นคงและยั่งยืนด้วย (พัชสิริ ชมพุดา, 2552) ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงในทัศนะของเบส (Bas, 1997) กล่าวว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทัศน์ไปสู่ความเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ เน้นการกระจายอำนาจหรือมอบหมายอำนาจ เป็นผู้มีคุณธรรม และกระตุ้นผู้ตามให้มีความเป็นผู้นำ

ในบริบทประเทศไทยที่เผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และการเมือง ซึ่งพบว่านักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงองค์กรนั้น ประกอบด้วย ตัวบุคลากรหรือคน ทัศนคติและความสามารถของบุคลากร โครงสร้างองค์กร สายการบังคับบัญชา และการสื่อสารในองค์กร รวมถึงเทคโนโลยี วัฒนธรรม และค่านิยม ส่วนผู้นำการเปลี่ยนแปลงนั้นนักวิชาการเสนอว่ารูปแบบของผู้นำเชิงสถานการณ์นั้นเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งนักวิชาการส่วนมากให้ความสำคัญเกี่ยวกับศักยภาพของตัวผู้นำ ทั้งด้านการชี้นำแนวทาง การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การส่งเสริมและสนับสนุนผู้ตาม นอกจากนั้นนักวิชาการส่วนมากกล่าวว่า ผู้นำต้องสามารถเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม หลายช่องทาง การเลือกใช้ภาษาที่ง่าย ๆ และการตั้งใจรับฟัง ซึ่งความสำคัญและความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงองค์กรนั้นมีอิทธิพลต่อบทบาทของผู้นำที่ผู้นำองค์กรจำเป็นต้องให้ความสนใจศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารจัดการองค์กรให้เกิดประโยชน์ต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด และพัฒนาองค์กรต่อไปได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

ภาวะผู้นำ

ความหมายของภาวะผู้นำ

ความหมายของภาวะผู้นำจากการทบทวนเอกสารได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของภาวะผู้นำในลักษณะใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ความเป็นผู้นำ หมายถึง ความสามารถที่มีอิทธิพลและจูงใจบุคคลอื่นให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร กระบวนการความเป็นผู้นำเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจหน้าที่เพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายกลุ่ม การจูงใจสมาชิกขององค์กรให้ทำงานบรรลุเป้าหมายเหล่านี้มีอิทธิพลต่อกลไกกลุ่ม และวัฒนธรรมกลุ่ม ความเป็นผู้นำต้องอาศัยการจูงใจบุคคล จะไม่ได้รับการพิจารณาให้เป็นผู้นำ เว้นแต่เขาจะจูงใจบุคคลอื่น และสามารถชักจูงบุคคลให้ทำงานได้ (ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ, 2550)

ภาวะการเป็นผู้นำ เป็นกระบวนการซึ่งบุคคลหนึ่งสามารถชักนำให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาประพฤติปฏิบัติตามแนวทางที่เขาประสงค์ และภาวะการเป็นผู้นำนั้น เป็นทั้งกระบวนการและคุณสมบัติ กระบวนการของภาวะการนำคือ การใช้อิทธิพลซึ่ง ไม่มีลักษณะบังคับเพื่อที่จะอำนวยการและประสานงานกิจการต่างๆ ของสมาชิกของกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มตามที่ตั้งไว้ในแง่ของคุณสมบัติของภาวะการเป็นผู้นำ คุณสมบัติเป็นรองจากลักษณะภายในบุคคลที่สามารถใช้อิทธิพลดังกล่าวได้ ผลสำเร็จ (สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) ธรรมมานุ, 2545)

สำหรับ สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2546) กล่าวว่า ภาวะผู้นำเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่บุคคลคนหนึ่งสามารถกระตุ้นให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ของกลุ่ม ด้วยการกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่นในกลุ่มเกิดแรงจูงใจและใช้ความสามารถของคนในกลุ่ม ตนกระทำการเปลี่ยนแปลงนั้นตามการโน้มน้าวใจของคนผู้นั้น ตัวแบบภาวะผู้นำแบบ เต็มรูป ประกอบด้วย ภาวะผู้นำ 3 แบบ คือ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และภาวะผู้นำแบบปล่อยเสรี หรือพฤติกรรมความไม่มีภาวะผู้นำ

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้นำแสดงให้เห็นถึง ความสามารถในการจัดการ กระบวนการจัดการที่ผู้นำมีอิทธิพลต่อผู้ตาม ปฏิสัมพันธ์ที่ ผู้นำและผู้ตามมีต่อกันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งสองฝ่าย กล่าวคือ ผู้นำการเปลี่ยนแปลงที่ดีต้องตระหนักถึงความต้องการของผู้ตามและกระตุ้นผู้ตามให้เกิด

จิตสำนึก ยกระดับความต้องการของผู้ตามให้สูงขึ้นตามลำดับขั้นความต้องการ ผู้นำการเปลี่ยนแปลงยังเปลี่ยนแปลงความเชื่อและทัศนคติของผู้ตาม สร้างแรงบันดาลใจ ทำให้เกิดการตระหนักรู้ในภารกิจและวิสัยทัศน์ ให้มีความสำคัญกับผลประโยชน์ส่วนรวมและมุ่งที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกัน (รัตติกรณ์ จงวิศาล, 2545) กระบวนการที่ผู้นำมีอิทธิพลต่อผู้ร่วมงานหรือผู้ตามจะกระทำโดยผ่านองค์ประกอบพฤติกรรมเฉพาะ 4 ประการ ตามทฤษฎี ของ Bass & Avolio (1993) ดังนี้

1. การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ หมายถึง การที่ผู้นำประพฤติตัวเป็นแบบอย่างน่ายกย่องเคารพนับถือ และทำให้ผู้ตามเกิดความภาคภูมิใจเมื่อร่วมงานกัน คุณลักษณะของผู้นำ คือ มีวิสัยทัศน์และสามารถถ่ายทอดไปยังผู้ตาม สามารถควบคุมอารมณ์ได้ในสถานการณ์วิกฤต ประพฤติตนเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม มีความเฉลียวฉลาด มีความตั้งใจ เชื้อมั่นในตนเอง มีความแน่วแน่ในอุดมการณ์

2. การสร้างแรงบันดาลใจ หมายถึง การจูงใจให้ผู้ตามเกิดแรงบันดาลใจ ให้ความหมายและท้าทายในเรื่องงานทำให้ผู้ตามมีชีวิตชีวา มีการแสดงออกซึ่งความกระตือรือร้น สร้างเจตคติที่ดีและการคิดในแง่บวก ผู้นำจะแสดงการทุ่มเทต่อเป้าหมายและวิสัยทัศน์ ผู้นำอาจสร้างแรงบันดาลใจผ่านความเป็นปัจเจกบุคคลและการกระตุ้นทางปัญญา ซึ่งช่วยให้ผู้ตามสามารถจัดการกับอุปสรรคของตนเอง

3. การกระตุ้นทางสติปัญญา หมายถึง การที่ผู้นำกระตุ้นผู้ตามให้ตระหนักถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในหน่วยงาน ทำให้ผู้ตามเกิดการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ แสวงหาแนวทางใหม่ๆ มาแก้ปัญหาในหน่วยงาน กระตุ้นให้ผู้ตามรู้สึกว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถ ทำให้ผู้ตามเกิดความกล้าที่จะคิดสร้างสรรค์ นำเสนอสิ่งใหม่ และแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง

4. การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล หมายถึง การที่ผู้นำให้การดูแลเอาใจใส่ผู้ตามเป็นรายบุคคล ทำให้ผู้ตามรู้สึกมีคุณค่าและมีความสำคัญ ผู้นำจะเป็นโค้ชและเป็นที่ปรึกษา ผู้นำจะส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของผู้ตามและเพื่อนร่วมงานให้สูงขึ้น โดยการให้โอกาสในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เข้าใจและยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล เปิดโอกาสให้ผู้ตามได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่

ผู้นำกับการเปลี่ยนแปลงองค์กร

การเปลี่ยนแปลงองค์กร หมายถึง กระบวนการที่ทำให้องค์กรเปลี่ยนแปลงจากสภาพปัจจุบันไปสู่สภาพที่พึงประสงค์ เน้นการเปลี่ยนแปลงในภาพกว้าง แบบถอนรากถอนโคน ครอบคลุมหลากหลายมิติในการดำเนินการ เป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานให้แก่องค์กร พัฒนาองค์กรไปในทิศทางที่ต้องการตอบสนองความต้องการของคนในองค์กร และมุ่งสู่การบรรลุเป้าหมายขององค์กรในที่สุด การเปลี่ยนแปลงองค์กรมีอยู่ 2 ลักษณะใหญ่ ๆ (มัญญ ทยานานุรักษ์, 2563) คือ

1. การเปลี่ยนแปลงจากภายใน เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในองค์กร เช่น การสร้างวิสัยทัศน์ใหม่ การเปลี่ยนตำแหน่งงาน การเปลี่ยนหัวหน้า การขยายตัวของธุรกิจ การปรับเปลี่ยนนโยบาย การนำเทคโนโลยีมาใช้ในองค์กร การเปลี่ยนแปลงจากภายในเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สามารถควบคุมได้

2. การเปลี่ยนแปลงจากภายนอก เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมรอบๆ องค์กร เช่น การเปลี่ยนกลยุทธ์ของคู่แข่ง กฎหมาย นโยบายของภาครัฐ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การแปรผันค่าของเงิน การปรับราคาน้ำมัน การเปลี่ยนแปลงจากภายนอกเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถควบคุมได้

การเปลี่ยนแปลงองค์กรเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงจากสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะกระทำกันได้ง่ายและบ่อยครั้งอาจไม่ประสบความสำเร็จ ผู้บริหารอาจคิดว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นสามารถทำได้โดยผู้บริหารระดับสูงและที่ปรึกษาเพียงไม่กี่คน แต่ในความเป็นจริงการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อน อาจต้องใช้ระยะเวลานานในการเปลี่ยนแปลงองค์กร และปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงเป็นสิ่งแรกคือ ต้องให้ความสำคัญกับคนในองค์กร โดยต้องพัฒนาทักษะและทัศนคติที่จำเป็นก่อนจะมีการเปลี่ยนแปลง เพื่อเป็นการสร้างความพร้อม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงองค์กรนั้นประสบความสำเร็จ (จิระพงศ์ เรืองกุล, 2556)

กระบวนการเปลี่ยนแปลงองค์กรมีหลากหลายวิธี แต่วิธีที่เป็นที่ยอมรับนิยมใช้ในปัจจุบัน คือ รูปแบบการเปลี่ยนแปลงแบบสนามแรงผลักดันของเคิร์ท เลวิน 3 ขั้นตอน และรูปแบบการเปลี่ยนแปลง 8 ขั้นตอนของจอห์น พี คอตเตอร์ ทั้ง 2

รูปแบบมีความคล้ายคลึงและช่วยส่งเสริมกัน จะมีความแตกต่างกันบ้างที่รายละเอียดของการปฏิบัติ (พิชาภพ พันธุ์แพ, 2554) ดังนี้

1. กระบวนการเปลี่ยนแปลงองค์กรตามแนวคิดของเคิร์ท เลวิน เป็นแนวคิดการเปลี่ยนแปลงโดยเริ่มที่การเขย่าให้องค์กรให้ละลายจากภาวะนิ่งและสุขสบาย แล้วจึงทำการเปลี่ยนแปลงก่อนที่จะปล่อยให้องค์กรค่อยๆ สงบลงสู่ภาวะตกผลึกหนึ่งอีกครั้ง (บุหงา โปจิวิ, 2553)

2. รูปแบบการเปลี่ยนแปลงองค์กรของจอห์น พี คอตเตอร์ เน้นถึงการสร้างการรับรู้ถึงวิกฤต และการเปลี่ยนแปลงเป็นภาวะจำเป็นต้องทำอย่างเร่งด่วน ต้องมีการจัดทีมหน้าที่แข็งแกร่ง มีการสื่อสารวิสัยทัศน์ไปยังทุกคน เมื่อมีอุปสรรคต้องรีบจัดสร้างชัยชนะระยะสั้น แล้วอาศัยต่อยอดทำสิ่งที่ยากยิ่งขึ้นโดยไม่รีบประกาศชัยชนะ ดำเนินการจนกว่าได้ฝังรากการเปลี่ยนแปลงเป็นวัฒนธรรมใหม่

การบริหารงานภายใต้การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

การบริหารงานภายใต้การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ผู้นำจะต้องมีความฉลาด เพราะยุคของการเปลี่ยนแปลงมีการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกองค์กร ดังนั้นผู้นำจึงจำเป็นต้องพัฒนาตนเองอยู่เสมอให้มีความรู้ความสามารถก้าวทันยุคของการเปลี่ยนแปลง ตามทฤษฎี ของ Bass & Avolio (1993) คือ การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ การสร้างแรงบันดาลใจ การกระตุ้นทางสติปัญญา และ การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล โดยบริหารงานให้เป็นไปตามกลยุทธ์ 3 ประการคือ (นิศาสล ฉัตรทอง, 2561)

1. ผลิตคนให้เหมาะกับงาน

การทำงานยุคใหม่ต้องการบุคลากรที่มีทักษะเฉพาะทางมากขึ้น จึงเห็นหลายองค์กรทั้งฝั่งรัฐและเอกชนพัฒนาโครงการที่มีวัตถุประสงค์ถึงคนที่มีความรู้ความสามารถเข้าสู่องค์กรตั้งแต่เพิ่งจบการศึกษาเพื่อนำมาพัฒนาศักยภาพและเรียนรู้ระบบการทำงานจริง แล้วเตรียมขึ้นเป็นผู้บริหารขององค์กรต่อไป ยกตัวอย่างโครงการพัฒนานักบริหารการเปลี่ยนแปลงรุ่นใหม่ (นปร.) ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) หรือโครงการ Management Trainee ของกลุ่มเซ็นทรัล ฯลฯ เป็นต้น

2. รักษาคนเก่งให้อยู่กับองค์กร

การรักษาบุคลากรที่มีศักยภาพให้อยู่กับองค์กรไปนาน ๆ คือ ความท้าทายที่หน่วยงานกำลังเผชิญ จึงเป็นที่น่าสนใจว่า องค์กรที่มีอัตราการลาออกของพนักงานต่ำมีเทคนิคอันใดที่สามารถผูกใจพนักงาน ซึ่งเมื่อพูดถึงบริษัทที่น่าทำงานที่สุดโลกก็คงไม่พ้น “กูเกิล (Google)” ที่มีพนักงานทั่วโลกরাหัวหมื่นกว่าคน อีกทั้งภายในยังประกอบด้วยบุคคลจากหลายสัญชาติและวัฒนธรรมทั่วโลก กูเกิลให้ความสำคัญที่ดูแลใจพนักงาน ไม่ใช่อัตราเงินเดือนอย่างที่เราหลายคนคิด แต่คือการมีวัฒนธรรมองค์กรที่ชัดเจน มีการสื่อสารที่ดี พนักงานแต่ละคนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม สถานที่ทำงานและสภาพแวดล้อมมีความเอื้ออำนวยให้ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนมีการสนับสนุนอาชีพและกิจกรรมที่หลากหลาย

3. นำกลยุทธ์ที่เกี่ยวกับดิจิทัลมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร

การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้กับองค์กรอย่างเหมาะสม มีความสำคัญไม่แพ้การมีบุคลากรที่มีศักยภาพ ตอนนี้อยู่ในยุคที่ข้อมูลไหลเวียนอยู่จำนวนมาก นั่นคือระบบบิ๊กดาต้า (Big Data) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลในรูปแบบตัวอักษร เอกสาร เสียง รูปภาพ เพลง วิดีโอ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้มีจำนวนมหาศาล องค์กรจึงควรที่จะหาวิธีในการจัดการข้อมูล เพื่อนำมาประกอบการจัดทำกลยุทธ์การตลาดและการบริการลูกค้า แล้วจะต้องคิดว่าจะทำอย่างไรถึงจะสามารถก้าวกั้นการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยสิ่งสำคัญที่จะทำให้องค์กรยืนหยัดอยู่ได้ก็คือ การเข้าใจสภาพแวดล้อมที่องค์กรอยู่ รวมทั้งการเข้าใจผู้รับบริการ ซึ่งปัจจัยเดียวที่จะทำให้องค์กรเข้าถึงความต้องการและเข้าใจพฤติกรรมของลูกค้าได้ก็คือการถอดรหัส “ข้อมูล” การทำความเข้าใจบิ๊กดาต้า คือ หัวใจสำคัญขององค์กรยุคอนาคต

สรุปได้ว่า การบริการงานภายใต้การเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ผู้นำจะต้องมีความสามารถซึ่งได้แก่ การมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ การสร้างแรงบันดาลใจ การกระตุ้นทางสติปัญญา และ การคำนึงถึงความเป็นปัจเจกบุคคล โดยบริหารงานให้เป็นไปตามกลยุทธ์ 3 ประการคือ การผลิตคนให้เหมาะกับงาน การรักษาคนเก่งให้อยู่กับองค์กร และนำกลยุทธ์ที่เกี่ยวกับดิจิทัลมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพขององค์กร

สรุป

ภาวะผู้นำของผู้บริหารองค์กรภายใต้ยุคการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ได้แก่ ด้านนโยบายการสร้างอนาคต ด้านวิธีการอย่างเป็นระบบในการมองหาคำตอบและการดำเนินการเปลี่ยนแปลง ด้านวิธีที่ถูกต้องในการสร้างความคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกองค์กร ด้านนโยบายในการสร้างสมดุลระหว่างการเปลี่ยนแปลงกับความต่อเนื่อง เพราะนโยบายการสร้างสรรค์สิ่งใหม่อย่างเป็นระบบอยู่ภายใต้บทบาทสำคัญ ดังนี้

1. การทำความรู้จักกับการเปลี่ยนแปลง โลกกำลังอยู่ในยุคของเทคโนโลยีและข่าวสาร ความรู้เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดความได้เปรียบในการแข่งขัน
2. ผู้นำต้องสร้างการเปลี่ยนแปลง โดยกำหนดเป้าหมายและเลือกวิธีที่จะนำมาใช้ในการจัดการกับความเปลี่ยนแปลง ซึ่งต้องอาศัยการวางแผนการเปลี่ยนแปลงเชิงกลยุทธ์แล้วจึงนำไปปฏิบัติตามแผน
3. การเป็นตัวแทนความเปลี่ยนแปลง เน้นผลการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมมากกว่าการเน้นไปที่ผลงานของแต่ละคนในองค์กร เพื่อให้ทราบถึงสถานการณ์และวิกฤตการณ์ต่างๆ ที่องค์กรเผชิญอยู่
4. การเป็นนักคิดนักพัฒนาที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก มีวิสัยทัศน์ในการบริหารงานที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและไม่ยึดติดสิ่งใด
5. การบริหารงานแบบประชาธิปไตย ได้รับความเห็นของผู้อื่น ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมแก้ปัญหากับบุคลากรในองค์กร
6. การเป็นผู้ประสานงานในองค์กรให้เกิดการทำงานที่ราบรื่น มุ่งให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน และประสานงานนอกองค์กรให้เกิดภาคีเครือข่าย
7. การประนีประนอม ผู้นำต้องพยายามไม่ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดความขัดแย้งในองค์กร เป็นผู้ประนีประนอมเมื่อเกิดปัญหา
8. การประชาสัมพันธ์ ผู้นำต้องสนับสนุนให้ทุกคนทำรายงานผลการดำเนินงาน และนำรายงานมาประชาสัมพันธ์ให้ผู้เกี่ยวข้องและสาธารณชนทราบ
9. การประชาสัมพันธ์ ผู้นำต้องให้ความช่วยเหลือผู้ร่วมงานทุกเรื่อง เป็นห่วงเป็นใยตลอดเวลา การพัฒนาอย่างต่อเนื่องให้ทุกคนมีความก้าวหน้า การให้อภัย การดักเตือน การเป็นกัลยาณมิตร

เอกสารอ้างอิง

- จิระพงศ์ เรืองกุล. (2556). การเปลี่ยนแปลงองค์การ: แนวคิด กระบวนการ และ บทบาทของนักบริหาร ทรัพยากรมนุษย์. *วารสารปัญญาภิวัฒน์*, 5(1), 194-203.
- ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. (2550). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพฯ: บริษัท ธนัชการพิมพ์.
- นิสาชล ฉัตรทอง. (2561). บริบทภาครัฐไทยกับการก้าวเข้าสู่องค์กรแห่งนวัตกรรม. *วารสารสารสนเทศ*, 7(1), 31-32.
- บุหงา โปธิว. (2553). *การบริหารการเปลี่ยนแปลง: บทบาทของการสื่อสารภายในองค์กร*. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก http://utcc2.utcc.ac.th/academic_week_proceeding/2553/huminitities/bunga.pdf.
- พัชสิริ ชมพุดำ. (2552). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แมคกรอฮิล.
- พิชาภพ พันธุ์แพ. (2554). *ผู้นำกับการจัดการการเปลี่ยนแปลง (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนูญ ทยานานุกัทร. (2563). *การเปลี่ยนแปลงองค์การ*. สืบค้น 6 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://peoplevalue.co.th/346>
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2545). ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 28(1), 31-48.
- สร้อยตระกูล (ติวายนนท์) อรรถมานุ. (2545). *พฤติกรรมองค์การ: ทฤษฎีและการประยุกต์ (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2546). *จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและการประยุกต์ใช้*. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- Bass, B. M., & Avolio, B. J. (1993). *Transformational leadership and Organizational Culture*. New York: SUNY- Binghamton.
- Bass. (1997) *Full range leadership development: Manual for the Multifactor leadership Questionnaire*. Pale Alto, CA: Mind garden.

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทย*

POlitical Participation of Thai Youth

ณฐมน หมวกฉิม

Nathamon Muakchim

สถาบันรัชต์ภาคย์

Rajapark Institute

E-mail: lux-nitta@hotmail.com

๙-----๖

บทคัดย่อ

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยจะแสดงออกในลักษณะการแสดงความเห็น การสนทนาพูดคุย และการปฏิบัติหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งองค์ประกอบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยประกอบไปด้วย 5 ด้าน คือ 1) ด้านการเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม 2) ด้านความรู้ความเข้าใจการเมือง 3) ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง 4) ด้านอุดมการณ์ทางการเมือง และ 5) ด้านการมีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงสถานการณ์ทางการเมืองปัจจุบันในสายตาของเยาวชนไทยที่ยังคงมองเห็นประโยชน์ในด้านการสร้างความสมานฉันท์ที่จะเป็นการช่วยลดความเสียหายทางการเมืองที่อาจจะเกิดขึ้นต่อประชาชนสังคมและประเทศชาติ

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม; การมีส่วนร่วมทางการเมือง; เยาวชนไทย

Abstract

Political participation of Thai youth mostly appears in the form of expressing opinion, conversation and using their right to vote. Political participation of Thai Youth consists of 5 main factors: 1) Membership of a

* Received May 10, 2020; Revised May 26, 2020; Accepted June 5, 2020

Social group, 2) Knowledge and Understanding of Politics, 3) Perception of Political News, 4) Political ideology, and 5) Political Participation. The body of Knowledge gained from the results reflects the current political situation and can be beneficial for effective damage reduction as well as increasing harmony among the population, society, and the nation in the future.

Keywords: Participation; Thai Youth; Political

บทนำ

ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตั้งแต่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 ที่มักเรียกว่า “ปฏิวัติสยาม” (Siam Revolution) จากวันนั้นถึงวันนี้ รวมระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมาพลเมืองไทยส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยที่น้อยมาก (สมบัติ อารังธวงค์, 2549) พลเมืองไทยเริ่มมีความสนใจและมีการพัฒนาสู่ความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นถ้าเทียบกับในอดีต แต่ก็ยังดูเหมือนว่าการพัฒนาทางการเมืองของพลเมืองไทยก็ยังช้าอยู่มากหากเมื่อเทียบกับสภาพของสังคมโลก (สุพงษ์ ชัยนาม, 2545) ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบทางด้านลบ ที่จะทำให้พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองไทยถูกกดทับด้วยทุนนิยม จนความรู้สึกและความตระหนักแห่งความเป็นไทยไม่สามารถที่จะถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นได้ ประกอบกับการที่ประเทศไทยจะต้องเข้าร่วมเป็นสมาชิกของประชาคมอาเซียน นั่นก็จะทำให้ประชาชนของประเทศเพื่อนบ้านไหลเข้ามาประเทศไทย และสังคมไทยจะกลายเป็นสังคมที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม (ณรงค์ โพธิ์พฤษานันท์, 2556) นอกจากนั้นกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้เกิดการพัฒนาสื่อและสังคมโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างรวดเร็ว เยาวชนไทยสามารถรับรู้และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอีกได้ อีกช่องทางหนึ่งที่จะสามารถทำให้เยาวชนไทยเข้าใจถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของตนที่พึงควรจะมีปฏิบัติภายใต้ของการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขได้มากขึ้น เป็นการสร้างความตระหนักในสิทธิ หน้าที่ ในการเห็นสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมือง ประกอบกับสถาบันทางสังคมส่งเสริมและ

เห็นความสำคัญในการปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกการมีส่วนร่วมทางการเมืองให้แก่เยาวชนอย่างจริงจัง (เปรมศักดิ์ แก้วมรกต, 2561)

ดังนั้นการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยจะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการร่วมกันส่งเสริมให้เยาวชนสามารถเป็นพลเมืองในสังคมประชาธิปไตย ที่แสดงถึงการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประชาธิปไตย โดยจะเริ่มตั้งแต่การเรียนรู้และการทำความเข้าใจในหลักการและแนวคิดการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ตระหนักในคุณค่าเกิดความรัก ความศรัทธาระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย พร้อมทั้งจะปฏิบัติตนในการมีส่วนร่วมและเป็นพลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย มีจิตสาธารณะ ยึดหลักคุณธรรมและจริยธรรมในการดำรงชีวิตจนเกิดพฤติกรรมประชาธิปไตยในสังคม ตลอดจนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยได้อย่างเต็มศักยภาพต่อไป (สำนักการพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2559)

การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย

การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยถือเป็นหัวใจสำคัญในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบอบประชาธิปไตย เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นร่วมตัดสินใจต่อการเมืองการปกครองของประเทศ และที่สำคัญการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนนั้นเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจอธิรัฐและควบคุมการทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และเจ้าหน้าที่ภาครัฐได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การมีส่วนร่วมทางการเมือง ยังเป็นทั้งเป้าหมายและกระบวนการทางการเมือง สำหรับเยาวชนการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยสามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น เมื่ออายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ การไปใช้สิทธิเลือกตั้งทั้งระดับประเทศหรือระดับท้องถิ่น ในวันออกเสียงเลือกตั้ง การใช้สิทธิดังกล่าวเป็นการแสดงออกทางการเมือง และเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยได้ง่ายที่สุด การเลือกตั้งไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งระดับประเทศหรือการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น หากเยาวชนคนรุ่นใหม่ใส่ใจและตระหนักถึงความสำคัญของการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง เลือกคนที่ชอบและคนที่เข้าไปทำหน้าที่แทนตนในการบริหารประเทศ เยาวชนคนรุ่นใหม่ก็จะเป็นพลังขับเคลื่อนระบอบประชาธิปไตยให้เกิดการพัฒนาก้าวหน้ามั่นคงต่อไป

นอกจากนั้นเยาวชนที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ในวันออกเสียงประชามติสามารถใช้สิทธิได้ การออกเสียงประชามติเป็นกลไกของการมีส่วนร่วมทางการเมืองรูปแบบหนึ่งที่ทำให้สิทธิแก่ประชาชนหรือเยาวชนในการแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องสำคัญ ๆ ของประเทศ และเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนหรือเยาวชนได้แสดงความต้องการที่แท้จริงของตนให้รัฐบาลทราบ ส่วนการเข้าร่วมในกิจกรรมทางการเมืองในสถานศึกษาเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทยให้เป็นส่วนหนึ่งในการมีส่วนร่วมทางการเมืองควบคู่กับการเรียนในสถานศึกษา ประกอบกับประเทศไทยมีพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 (พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาลูกและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๐, 2550) โดยมีจุดมุ่งหมายให้มีการพัฒนาลูกและเยาวชนในวิถีทางประชาธิปไตยโดยรู้จักเคารพสิทธิผู้อื่น รวมทั้งเคารพกฎกติกาของสังคม รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลและมุ่งมั่นพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ช่วยเหลือผู้อื่นโดยมีจิตอาสา ตลอดจนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน สังคมและประเทศชาติ เยาวชนยังสามารถเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองด้วยการติดตามข้อมูลข่าวสารด้านการเมือง ตรวจสอบการทำงานและพฤติกรรมของนักการเมือง สนับสนุนผู้สมัครและพรรคการเมืองที่ดีต่อต้านนักการเมืองที่ไม่ดี รวมทั้งให้ความร่วมมือกับทางราชการในการพัฒนาประเทศ เช่น เสียภาษี ปฏิบัติตามกฎหมาย ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดี คัดค้านนโยบายที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวม โดยศึกษาข้อเท็จจริงให้ถี่ถ้วน ชุมชนคัดค้านโดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ร่วมกันปกป้องสิทธิของตนไม่ให้ถูกละเมิดและเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องทางการเมืองให้กับประชาชนทั่วไปหรือเยาวชนในท้องถิ่นของตน (สำนักงานพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2559)

ประเด็นสำคัญที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทย ในระบอบประชาธิปไตย

ประเด็นสำคัญที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยในระบอบประชาธิปไตย โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านการเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม ซึ่งสถาบันที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อเยาวชนไทยคือสถาบันครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัวมีความใกล้ชิดและเป็นสถาบัน

แรกทีป่ลู่ฝ่งทู่ทู่ ค่ำสออน คำนียม และความเชือต่าง ๆ จึงเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลมากที่สุด ส่วนรองลงคือสถาบันการศึกษา โดยให้ความรู้และกิจกรรมที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนการมีส่วนร่วมจากสถาบันต่าง ๆ เช่น การไปใช้สิทธิเลือกตั้งเป็นการมีส่วนร่วมทางการเมืองมากที่สุด และที่สำคัญทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันแต่ก็เป็นการมีส่วนร่วมในระยะเวลาสั้นๆตอนลงคะแนนเสียงใช้สิทธิเท่านั้น

2. ด้านความรู้ความเข้าใจทางการเมือง เยาวชนไทยมีความสนใจเกี่ยวกับข่าวสารทางการเมืองสามารถพูดคุยให้ความรู้แก่บุคคลที่ใกล้ชิดได้เพราะว่าการพูดคุยให้ความรู้เป็นรูปแบบที่กระทำได้ง่ายและสะดวกที่สุด ซึ่งนอกจากจะพูดคุยให้ความรู้แลกเปลี่ยนประเด็นทางการเมืองแล้วยังโน้มน้าวให้บุคคลอื่นคล้อยตามในสิ่งที่ตนคิด เช่น เด็กที่เพิ่งก้าวสู่รั้วมหาวิทยาลัยที่เริ่มสนใจการเมืองเมื่อปี พ.ศ. 2557 ซึ่งเป็นปีที่การเมืองปิดเพราะถูกยึดอำนาจจนถึงเด็กที่จบแล้วเป็นบัณฑิตในปี พ.ศ. 2561 คนกลุ่มนี้ก็ยังไม่เคยอยู่ในระบบสังคมการเมืองแบบเปิดเลย รวมทั้งไม่เคยเห็นบรรยากาศการตรวจสอบรัฐบาลของฝ่ายค้านแบบจริงจังเลย ดังนั้นเด็กที่เติบโตมาในสภาพการเมืองแบบปิดเช่นนี้ ถึงแม้จะมีทหารเข้ามาคอยสอดส่องดูแลหรือเรียกคนไปปรับทัศนคติอยู่เป็นระยะ ๆ ซึ่งเด็กที่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบนี้ก็อาจมีวิธีคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันไป ซึ่งมีแนวโน้มจะทำให้คนรุ่นใหม่กลายเป็นคนเบื่อหน่ายทางการเมืองหรือคิดในทางลบว่าการเมืองเป็นเรื่องไกลตัวที่น่าเบื่อหน่าย จนทำให้ไม่อยากเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมือง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่โดยตรงของคณะกรรมการการเลือกตั้งที่ต้องรณรงค์ว่า การเลือกตั้งเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน อีกทั้งต้องลงลึกไปถึงระดับสถานศึกษาเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติ ไปให้ความรู้หรือประชาสัมพันธ์แบบจริงจังเพื่อให้คนรุ่นใหม่ออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งกันมากขึ้น รวมถึงต้องใช้สื่อออนไลน์ให้มากขึ้นเพื่อให้กระชับ เข้าใจง่าย และสะดวกต่อการให้ความรู้

3. ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ซึ่งเยาวชนไทยแสดงบทบาทต่อกระบวนการมีส่วนร่วมในระบบประชาธิปไตยโดยอาศัยระบบการสื่อสารผ่านสื่อต่างๆ เช่น ระบบโซเชียลเน็ตเวิร์ก เป็นการพูดคุยสื่อสารผ่านได้หลายช่องทางมากขึ้น ทำให้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ ทางการเมืองได้ง่าย สะดวก รวดเร็วมากขึ้น ทำให้เยาวชนได้รู้จักว่า ประชาธิปไตยคืออะไร สื่อต่างๆ ควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับบ้านเมืองเรื่องประชาธิปไตยลงไปด้วย ชวนกันไปเลือกตั้งพี่ชวนน้องชวนพี่เป็นกิจกรรม

สร้างสรรค์ประชาธิปไตยให้เกิดการตื่นตัว ให้ความสนใจการเลือกตั้งมากขึ้น มีบริการให้ความรู้ด้านประชาธิปไตยแก่ชุมชน และรณรงค์ให้คนมาเลือกตั้งมาก ๆ ดังนั้นสื่อที่ดีต้องมีจรรยาบรรณและความรับผิดชอบต่อสังคมในการเสนอข้อมูลที่ถูกต้องต่อสาธารณชนด้วย

4. ด้านอุดมการณ์ทางการเมืองคืออุดมการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ความจำเป็นในความอยู่รอด และเพื่อจะดำรงชีวิตอย่างมีหลักประกันในสังคมแบบใหม่ ทำให้มนุษย์พัฒนาอุดมการณ์ที่สอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบันขึ้น ดังนั้นควรมีการปลูกฝังอุดมการณ์ทางการเมืองแบบประชาธิปไตยให้แก่เยาวชนไทยโดยการเริ่มจากสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษาโดยให้ความรู้เกี่ยวกับการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง รัก ห่วงแหน และศรัทธาในระบอบประชาธิปไตย ประพฤติปฏิบัติตนเคารพสิทธิและหน้าที่ให้ถูกต้องเหมาะสม

5. ด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองลักษณะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนได้แบ่งประเด็นออกเป็น 3 ด้าน ซึ่งได้แก่ 1) การเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเยาวชนไทยมีลักษณะการชักชวนให้คนไปใช้สิทธิเลือกตั้งพร้อมทั้งพูดคุยแลกเปลี่ยนประเด็นทางการเมืองทั้งในระดับชุมชนและระดับชาติ 2) ตลอดจนไปใช้สิทธิเลือกตั้งทุกครั้งเยาวชนส่วนใหญ่จะได้รับการปลูกฝังและสนับสนุนจากครอบครัวหรือประสบการณ์ของญาติที่ได้ถ่ายทอดกันมา ทั้งนี้เพราะสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดและปลอดภัยที่สุดสำหรับการจะพูดคุยในประเด็นทางด้านการเมืองจึงทำให้เยาวชนเกิดความสนใจทางการเมือง 3) ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ที่ถูกต้อง ทั้งด้านสิทธิและหน้าที่ของตนในระบอบประชาธิปไตย จึงส่งผลต่อการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นอย่างยิ่งขึ้น

สรุป

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยจะแสดงออกในลักษณะการแสดงความคิดเห็น การสนทนาพูดคุย และการปฏิบัติหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งองค์ประกอบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเยาวชนไทยประกอบไปด้วย 5 ด้าน คือ 1) ด้านการเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม ซึ่งสถาบันที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อเยาวชน

ไทยคือสถาบันครอบครัวซึ่งบุคคลในครอบครัวมีความใกล้ชิด 2) ด้านความรู้ความเข้าใจการเมือง เป็นความสนใจเกี่ยวกับข่าวสารทางการเมืองสามารถพูดคุยให้ความรู้แก่บุคคลที่ใกล้ชิดได้เพราะว่าการพูดคุยให้ความรู้เป็นรูปแบบที่กระทำได้ง่ายและสะดวกที่สุด ซึ่งนอกจากจะพูดคุยให้ความรู้ แลกเปลี่ยนประเด็นทางการเมือง 3) ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองเป็นการแสดงบทบาทต่อกระบวนการมีส่วนร่วมในระบอบประชาธิปไตยโดยอาศัยระบบการสื่อสารผ่านสื่อต่างๆ เช่น ระบบโซเชียลเน็ตเวิร์ก ซึ่งสื่อสารผ่านได้หลากหลายช่องทางมากขึ้น 4) ด้านอุดมการณ์ทางการเมือง จะแสดงการแก้ปัญหาจากอิทธิพลสิ่งแวดล้อมต่างๆ ความจำเป็นในความอยู่รอด และเพื่อจะดำรงชีวิตอย่างมีหลักประกันในสังคมแบบใหม่ และ 5) ด้านการมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเยาวชนไทยมีลักษณะการไปใช้สิทธิเลือกตั้งและชักชวนกันไปใช้สิทธิเลือกตั้ง จุดนี้จึงเป็นการสะท้อนถึงสถานการณ์ทางการเมืองปัจจุบันในสายตาของเยาวชนไทยที่ยังคงมองเห็นประโยชน์ในด้านการสร้างความสมานฉันท์ที่จะเป็นการช่วยลดความเสียหายทางการเมืองที่อาจจะเกิดขึ้นต่อประชาชนสังคมและประเทศชาติ โดยมีข้อเสนอแนะคือ 1. ทุกฝ่ายควรสร้างความเข้าใจในหลักพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตยสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและสาระสำคัญของพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนแก่ประชาชนส่งเสริมกลไกการตรวจสอบการทุจริตที่โปร่งใสเป็นอิสระเป็นกลางและสนับสนุนการตรวจสอบของภาคประชาสังคม 2. การสร้างพื้นที่การมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกภาคส่วนและความรู้สึกเป็นเจ้าของกระบวนการปฏิรูปประเทศและการสร้างความปรองดองเพื่อกำหนดกติกาในการอยู่ร่วมในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข 3. นักการเมืองทุกคนต้องยึดถือจริยธรรมและจรรยาบรรณในอาชีพภาคการเมืองควรปรับปรุงกระบวนการคัดสรรบุคคลเข้าสู่ระบบการเมืองให้มีความเหมาะสมเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีจริยธรรมเข้าสู่ระบบการเมืองเพื่อพัฒนาการเมืองไทยให้มีประสิทธิภาพ 4. รัฐต้องสร้างความเชื่อมั่นต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมว่าทำหน้าที่อย่างอิสระเป็นกลางและไม่ถูกแทรกแซงโดยหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายต้องแสดงความเป็นกลางโดยยึดถือหลักกฎหมายอย่างเคร่งครัดและต้องส่งเสริมการสร้างความเข้าใจร่วมกันเกี่ยวกับหลักนิติธรรมและสนับสนุนการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการผดุงหลักนิติธรรมในประเทศไทย

5. กองทัพบกยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งต้องเป็นไปโดยสันติวิธีด้วยวิถีทางตามระบอบประชาธิปไตยโดยไม่สนับสนุนและหลีกเลี่ยงการรัฐประหารอย่างเด็ดขาดและคุ้มครองเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นตามกรอบของกฎหมายรวมทั้งคุ้มครองไม่ให้บุคคลถูกคุกคามจากการใช้เสรีภาพดังกล่าว 6. สื่อต้องระมัดระวังและรับผิดชอบต่อสังคมโดยนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องครบถ้วนและรอบด้านแก่สาธารณชนตามกรอบของจริยธรรมวิชาชีพพร้อมทั้งรัฐต้องสนับสนุนให้มีกลไกป้องกันการแทรกแซงและคุกคามการทำงานของสื่อมวลชนและไม่ใช้มาตรการปิดสื่อหรือเข้าไปมีอิทธิพลใดๆ ต่อสื่อหรือมาตรการอื่นใดที่กระทบต่อเสรีภาพในการแสดงออกของสื่อ

เอกสารอ้างอิง

- ณรงค์ โพธิ์พุกขานันท์. (2556). *อาเซียนศึกษา*. กรุงเทพฯ: แมคกรอ-ฮิล.
- เปรมศักดิ์ แก้วมรกต. (2561). วัฒนธรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของวัยรุ่นในสังคมพหุวัฒนธรรม : กรณีศึกษา อำเภอกะทู้ จังหวัดสงขลา. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี*, 12(ฉบับพิเศษ), 218 - 225.
- พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550. (2551, 14 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 125 ตอน9 ก. หน้า 1.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2549). *การเมืองไทย*. กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.
- สำนักงานพิมพ์สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2559). *เยาวชนกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาประชาธิปไตย, 2559*, สืบค้น 1 กุมภาพันธ์ 2563, จาก https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/download/article_20180531105556.pdf
- สุรพงษ์ ชัยนาม. (2545). *อาเซียนในสหัสวรรษใหม่*. กรุงเทพฯ: เต็มร้อย.

ปัญหาแรงงานต่างด้าวที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในปัจจุบัน*

The Problem of Foreign Workers Affecting Thai Society Today

นรา บรรลิตกุล

Nara Bunlikitkul

สำนักงานกฎหมายบี.แอล.ซี

B.L.C. Law Office

E-mail: Narabunlikitkul@mcu.ac.th

๙-----๖

บทคัดย่อ

ปัญหาแรงงานต่างด้าวและแรงงานเถื่อนที่หลบหนีเข้าเมืองโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงภายในสังคมไทย สาเหตุเนื่องมาจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและการแข่งขันอย่างรุนแรงภายใต้ ยุคนวัตกรรมด้านอุตสาหกรรม ทำให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อโครงสร้างด้านแรงงาน โดยเฉพาะตลาดผู้ใช้แรงงานพื้นฐาน ซึ่งถูกปฏิเสธจากแรงงานคนไทยในประเทศ ส่วน ใหญ่จะเป็นงานที่ใช้แรงงานโดยตรงไม่ต้องการทักษะหรือความชำนาญเฉพาะแต่อย่าง ใด แรงงานต่างด้าวจึงเข้ามามีบทบาทในด้านการผลิตและการบริการของสังคมไทย รวมถึงตลาดแรงงานมีความต้องการแรงงานสูงขึ้น จึงเกิดการแย่งชิงแรงงานมากขึ้น ส่งผลให้มีแรงงานต่างด้าวอพยพเข้ามาประเทศไทยทั้งถูกต้องและไม่ถูกต้องตาม กฎหมาย ซึ่งนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในปัจจุบัน

คำสำคัญ: แรงงานต่างด้าว; สังคมไทย

* Received May 10, 2020; Revised May 30, 2020; Accepted June 10, 2020

Abstract

The problems of foreign worker and illegal worker were terrible problems that caused impact on internal security in Thai society. The causes were due to the economic growth and intense competition under the era of industrial innovation. That cause was directly impacted on the worker structure especially the basic worker market which was rejected by Thai workers in the country. The most jobs in country were only worker, not required specific skills or expertise. Therefore, foreign worker was a role in the production and service of Thai society including the worker market which had higher demand for worker then there were a more rapacious for worker. That cause resulted to entering to Thailand of foreign worker by lawful and illegal which became to various problems that affected to Thai society in the present.

Keywords: Foreign workers; Thai society

บทนำ

แรงงานเป็นหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญทั้งด้านการผลิตและบริการ ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ อีกทั้งตลาดแรงงานมีความต้องการแรงงานสูงขึ้นเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แรงงานต่างด้าวจึงเข้ามามีบทบาทมากขึ้น รวมถึงการต้องการแรงงานเข้ามาทดแทนงานที่ไม่เป็นที่ต้องการของคนไทย ความต้องการแรงงานต่างด้าวมียศตราสูงขึ้นเนื่องจากค่าแรงถูกและไม่ต้องจัดหาสวัสดิการจำนวนมากเช่นเดียวกับคนไทย ทำให้แรงงานต่างด้าวเป็นที่ต้องการของผู้ประกอบการไทยอย่างสูงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการผลิตและการบริการ ทำให้จำนวนแรงงานดังกล่าวเพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี และได้เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองไทยเป็นการถาวร เนื่องจากรายได้และชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าในประเทศของตนเอง รวมทั้งการย้ายถิ่นฐานเพราะภัยทางการเมือง ก็ได้มีความแตกต่างจากสถานะของผู้อพยพย้ายถิ่นฐาน แต่สิ่งที่น่าสนใจกว่าคือการยอมรับชะตากรรมและความเป็นอยู่ของแรงงานต่างด้าว ทำให้สถานะทางสังคมคนเหล่านี้ไม่เปลี่ยนแปลงมากแต่อย่างใด (โยธิน อินทรประสงค์, 2558) นอกจากนี้ปัญหาสำคัญ

อีกประการหนึ่งที่เป็นผลพวงจากการเป็นผู้ย้ายถิ่นที่ผิดกฎหมาย เกิดปัญหาการค้ามนุษย์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมไทยทั้งในด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เป็นปัญหาทางสังคมที่มีต้นเหตุปัญหาทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม รวมถึงสายสัมพันธ์ระหว่างผู้ย้ายถิ่นของแรงงานต่างด้าวและกลุ่มนายหน้า (พิมพ์ชนก บุลยเลิศ, 2551) ดังนั้นการกำหนดทิศทางเชิงนโยบายที่ถูกต้องและเหมาะสมเพื่อให้สามารถรับมือกับปัญหาผู้อพยพย้ายถิ่นของแรงงานต่างด้าว จึงเป็นสิ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ โดยวางอยู่บนหลักการของการยอมรับความจริงและพิจารณาจากมุมมองที่หลากหลายประกอบกัน จึงจะทำให้สามารถจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมสกุล เบาเนิด, 2560)

ประเด็นเกี่ยวกับสถานะและปัญหาของแรงงานต่างด้าว

1. ปัญหาเชิงโครงสร้างทางเศรษฐกิจไทยกับการพึ่งพาแรงงานต่างด้าว

แรงงานต่างด้าวเป็นสิ่งที่จำเป็นต่อสังคมไทยในตลาดแรงงานด้านการผลิตและการบริการ อย่างมาก มาจากสาเหตุปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก สังคมไทยกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุทำให้เกิดช่องว่างของแรงงานระหว่างผู้ที่ยังไม่เข้าสู่ตลาดผู้แรงงานไม่สามารถเติบโตมาทดแทนทันเวลาต่อผู้ใช้แรงงานสูงอายุที่กำลังจะเกษียณอายุได้ และประการที่สองผู้ใช้แรงงานคนไทยหันไปสู่งานที่ใช้ทักษะและงานที่ได้ค่าตอบแทนสูง และให้ความสำคัญน้อยลงกับงานที่หนักมีค่าตอบแทนน้อย สกปรกและเสี่ยงภัย เนื่องจากโครงสร้างการผลิตและการบริการของไทยยังคงต้องการแรงงานระดับล่างที่มีทักษะต่ำมาทำงานเหล่านี้อยู่ ทำให้ไทยจะยังต้องเผชิญกับการอพยพเข้ามาของแรงงานต่างด้าวอย่างต่อเนื่อง (สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ, 2555)

ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชนที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ต้องมีความตระหนักและหาแนวทางป้องกันการขยายตัวของแรงงานต่างด้าวให้อยู่ในกรอบอย่างเคร่งครัด อีกทั้งการกำหนดอาณาเขตพื้นที่ในการใช้แรงงานต่างด้าวให้ชัดเจนมากขึ้น เพื่อจะได้สามารถควบคุมแรงงานต่างด้าวที่อพยพเข้ามาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายได้อย่างทั่วถึง

2. สถานะทางเศรษฐกิจ

เมื่อพิจารณาตัวชี้วัดด้านชีวิตความเป็นอยู่ ที่อยู่อาศัย รายได้ ทักษะการใช้ภาษาไทย การศึกษา การทำงาน ค่าจ้าง และการส่งเงินกลับภูมิลำเนาของแรงงานต่างด้าว พบว่าคนเหล่านี้สามารถดำรงชีวิตได้ตามปกติ เนื่องจากเมื่อดูถึงรายได้จะเห็นว่าแรงงานต่างด้าวมียาได้ครัวเรือนเฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 28, 458.47 บาท (กรุงเทพมหานคร, 2563) ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วจะสูงกว่าแรงงานคนไทยที่มีรายได้น้อยกว่าอาศัยอยู่ในเมือง นอกจากนี้แรงงานต่างด้าวยังสามารถส่งเงินกลับภูมิลำเนาสม่ำเสมอเป็นการนำเงินออกนอกประเทศ โดยเฉพาะแรงงานต่างด้าวบางส่วนรวมถึงแรงงานต่างด้าวที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รายได้ส่วนใหญ่จากการทำงานมิได้มีการเสียภาษีให้กับประเทศไทยแต่อย่างใด อีกทั้งประเทศไทยยังต้องแบกรับภาระทางสังคมของแรงงานเหล่านั้น ทำให้ได้ข้อสรุปโดยทั่วไปว่า แม้สถานะความเป็นอยู่ของกลุ่มคนเหล่านี้จะค่อนข้างยากลำบาก แต่ก็สามารถใช้ชีวิตทั่วไปในสังคมได้ ผสมกับประสบปัญหาจากสถานะทางกฎหมายที่ไม่ชัดเจน (สิทธิพันธ์ มานิตกุล, 2557)

ดังนั้น ประเทศไทยต้องดำเนินการจัดการแรงงานต่างด้าวให้เข้าสู่ระบบอย่างถูกต้อง เพื่อจะได้จัดเก็บภาษีรายได้กับผู้ที่มาขายแรงงานข้ามชาติเหล่านี้ เพื่อลดภาระของประเทศในการจัดสิ่งสาธารณูปโภคด้านต่าง และลดปัญหาทางสังคมที่เกิดขึ้น

3. ปัญหาที่เกิดขึ้นกับสังคมไทย

ปัญหาที่พบเป็นปกติในสังคมไทย คือ ปัญหาทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ทั้งนี้เหตุผลสำคัญคือ การไม่มีสถานะทางกฎหมาย ที่ชัดเจนว่าพวกเขาเป็นใครในสังคมไทย แม้กลุ่มแรงงานต่างด้าวจะเกิดและอาศัยอยู่ในไทยเป็นระยะเวลานาน แต่ด้วยการอพยพเข้ามาอย่างผิดกฎหมายของแรงงานต่างด้าว การลักลอบหนีเข้าเมืองตามชายแดน ทำให้ไม่กล้าแจ้งให้ทางหน่วยงานภาครัฐทราบ เพราะกลัวว่าจะถูกส่งกลับประเทศ และถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกกดค่าแรงและถูกใช้ให้ทำงานหนักกว่าปกติ ด้วยเหตุผลของการไม่มีสถานะทางกฎหมาย ก็ทำให้สวัสดิการแรงงานพื้นฐานต่างๆ ของพวกเขา เช่น วันหยุด ค่ารักษาพยาบาล ที่พัก อาหาร ค่าเดินทาง และอุปกรณ์ต่าง ๆ ขาดหายไป (อนุสรณ์ อนุวงศ์, 2557) นอกจากนี้ ปัญหาการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน การถูกนายจ้างหรือเพื่อนร่วมงานทำร้าย รวมถึงปัญหาสุขภาพ การศึกษา และยาเสพติดก็ยังเป็นปัญหาสำคัญของกลุ่มคนเหล่านี้ นอกจากปัญหาทาง

สถานะทางกฎหมายที่เกิดขึ้น และก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ยังมีปัญหาในเรื่องของการบริหารจัดการอื่นๆ เช่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องขาดข้อมูล และหลักฐานที่เพียงพอ การแก้ไขปัญหาที่มีได้แยกรุ่นของแรงงานต่างด้าว ยังคงเคยชินกับการช่วยเหลือแบบเดิม และค่าใช้จ่ายของการให้ความช่วยเหลือโดยแยกรุ่นของแรงงานต่างด้าวก็ค่อนข้างสูง ถึงแม้จะมีปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น แรงงานต่างด้าวจำนวนมากกลับมีความพอใจในสถานะที่เป็นอยู่ ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่มีประสบการณ์และพบเห็นการดำรงชีวิตของคนรุ่นบิดามารดามาตั้งแต่เด็ก ทำให้เคยชินกับสภาพปัญหาที่ได้รับจากนายจ้าง เจ้าหน้าที่รัฐ รวมถึงเพื่อนแรงงานคนอื่น ขณะเดียวกันก็มุ่งแต่การทำงานเพื่อหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว ทำให้ละเลยและไม่มีความรู้เกี่ยวกับสิทธิพื้นฐานที่ควรจะได้รับจากผู้ประกอบการ (สุพัตรา ธิมคำ, 2554)

ดังนั้น ถ้าหากนำแรงงานต่างด้าวเข้าสู่ระบบที่ถูกต้องตามกฎหมายได้อย่างครอบคลุมทุกด้าน ปัญหาต่างๆ และการถูกเอารัดเอาเปรียบจากนายจ้างก็จะหมดสิ้นไป ทำให้คุณภาพชีวิตของแรงงานต่างด้าว สามารถยกระดับตามมาตรฐานสิทธิมนุษยชนได้ดีมากขึ้นกว่าที่เป็นมาในอดีต รวมทั้งปัญหาทางสังคมก็จะลดลงอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สมบูรณ์ให้กับประเทศได้อย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

แนวทางการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าว

1. การปรับแนวทางการแก้ปัญหาแรงงานต่างด้าว ภาครัฐจะต้องมีแนวทางในการควบคุมแรงงานต่างด้าวให้มีจำนวนความต้องการที่แท้จริง การบริหารจัดการไม่ควรมุ่งไปที่ตัวแรงงานต่างด้าวเพียงอย่างเดียว ในภาพรวมควรมุ่งเน้นไปที่ตัวนายจ้าง หรือผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นผู้กำหนดการจ้างและเป็นผู้ต้องการใช้แรงงานให้กลุ่มคนเหล่านี้ เปิดเผยข้อมูลแรงงานต่างด้าว และร่วมมือปฏิบัติทุกขั้นตอนตามกฎหมาย เพื่อให้ทราบจำนวนความต้องการแรงงานที่แท้จริง

2. การเพิ่มกำลังสกัดกั้นตามแนวชายแดน ควรใช้กำลังในการสกัดกั้นจากหน่วยงานที่รับผิดชอบและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ปฏิบัติหน้าที่ในการตั้งจุดสกัดเพิ่มเติม และตรวจค้นในพื้นที่สงสัยว่ามีการลักลอบหลบหนีเข้าเมืองของแรงงานต่างด้าว และ

ควรมีการเพิ่มความถี่และเคร่งครัดในการปฏิบัติงานดังกล่าวให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งสามารถลดการลักลอบหนีเข้าเมืองของแรงงานต่างด้าวได้ดียิ่งขึ้น

3. การปรับลดขั้นตอนการปฏิบัติเกี่ยวกับการจดทะเบียนและการอนุมัติให้ทำงานของแรงงานต่างด้าว กระทรวงแรงงานควรปรับขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการจ้างแรงงานต่างด้าวให้เหมาะสม สะดวกรวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับต้นทุนของนายจ้างเพื่อตัดขบวนการนำพาซึ่งเป็นขบวนการค้ามนุษย์ที่ผิดกฎหมายและการใช้แรงงานเด็ก โดยดำเนินการ ในลักษณะของ One Stop Service เพื่อให้ นายจ้างได้รับความสะดวก ในการร่วมมือกับภาครัฐ ในการจัดหาแรงงานต่างด้าว โดยการดำเนินการจะต้องไม่ยุ่งยากและซับซ้อนเหมือนที่ผ่านมา ซึ่งหน่วยงานภาครัฐ มักจะขาดการบูรณาการในการปฏิบัติงานร่วมกันจนทำให้เกิดปัญหาความล่าช้า ความซ้ำซ้อนในระบบงาน

4. การปรับปรุงระบบฐานข้อมูล เพื่อให้สามารถยืนยันพิสูจน์สัญชาติแรงงานต่างด้าวเป็นรายบุคคลจำเป็นที่จะต้องมีการปรับปรุงระบบฐานข้อมูลโดยมีหน่วยงานกลาง (กระทรวงแรงงาน) เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ถึงแม้ในปัจจุบันจะมีการดำเนินการอยู่แล้วแต่ต้องสามารถทำให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลทะเบียนราษฎร์ที่สมบูรณ์และครอบคลุมทั้งตัวแรงงานต่างด้าว รวมถึง

ผู้ติดตาม โดยข้อมูลจะต้องเชื่อมโยงไปยังหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างสะดวกรวดเร็ว การจัดทำบัตรประจำตัวแรงงานต่างด้าวจะต้องมีมาตรฐานเดียวกัน มีข้อมูลที่จำเป็นเพียงพอในการตรวจสอบพิสูจน์ตัวบุคคลเพื่อให้สามารถติดตามและควบคุมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. การเข้มงวดในการบังคับใช้ กฎหมายและข้อระเบียบที่เกี่ยวข้อง ควรเข้มงวดในการบังคับใช้ มีความเด็ดขาดมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้กระทำความผิดมีความเกรงกลัวและไม่กล้าที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งเรื่องนี้อาจส่งผลกระทบต่อการค้าเสรีและการค้า เพราะองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) จะเข้มงวดมากต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมถึงการใช้แรงงานเด็กและการค้ามนุษย์ (ชาตรี มูลสถาน, 2554)

สรุป

ประเทศไทยไม่สามารถหาแรงงานได้อย่างเพียงพอ อันเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานอย่างรุนแรง ต้องมีการใช้แรงงานต่างชาติจำนวนมาก ซึ่งเป็นข้อจำกัดทางเศรษฐกิจและสังคมไทยที่เป็นจุดอ่อนตลอดจนถึงการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสของหน่วยงานที่รับผิดชอบ จนส่งผลให้ประเทศไทยต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้น อีกทั้งการเปลี่ยนแปลงภายในประเทศและการพัฒนาการสื่อสารด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยก่อให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงที่มีความซับซ้อนขึ้น อาทิ ปัญหาอาชญากรรมสุขอนามัย และสาธารณสุข รวมถึงเป็นภาระของภาครัฐทั้งด้านสิทธิและสถานะของบุคคลตามกฎหมาย รวมถึงนโยบายการจัดการแรงงานข้ามชาติของไทย ซึ่งตามไม่ทันปัญหาที่เกิดขึ้นและอุปสรรคที่เกิดขึ้นมีได้อยู่ที่ตัวปัญหาที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น แต่เพียงเท่านั้น แต่อยู่ที่วิธีการจัดการปัญหาของภาครัฐที่ยังไม่ก้าวข้ามพรมแดนจากวิธีการคิดแบบเดิมๆ ดังนั้น แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวและอุปสรรคการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการแก้ไขข้อขัดข้องจากการทำงานของคนต่างด้าวได้ตรงประเด็นปัญหาได้มากขึ้น รวมถึงการพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่ในการแก้ไขปัญหาแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามพระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2561 และกรอบยุทธศาสตร์ชาติการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรุงเทพธุรกิจ. (2563). แรงงานต่างด้าว. สืบค้น 31 มกราคม 2563, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail>
- ชาติรี มูลสถาน. (2554). การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าวชาวลาวในประเทศไทย ใน พ.ศ.2563. (วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน). นครปฐม: มหาวิทยาลัยคริสเตียน.
- พิมพ์ชนก บุลยเลิศ. (2551). แรงงานต่างด้าวในภาคธุรกิจก่อสร้างในจังหวัดเชียงใหม่. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

- โยธิน อินทรประสงค์. (2558). *กฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว*.
กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- สถาบันที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในราชการ. (2555). *แผนแม่บทการบริหาร
จัดการแรงงานต่างด้าวจังหวัดสมุทรสาคร*. กรุงเทพฯ: สถาบันที่ปรึกษาเพื่อ
พัฒนาประสิทธิภาพในราชการ.
- สมสกุล เบาเนิด. (2558). *การจัดการแรงงานต่างด้าวของสถานประกอบการแปรรูป
อาหารทะเลในอำเภอเมืองจังหวัดสมุทรสาคร*. (วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการประกอบการ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สิทธินันท์ มานิตกุล. (2557). *การจัดตั้งองค์กรรักษามลประโยชน์ของชาติทางทะเล.
(รายงานการศึกษาส่วนบุคคล)*. กรุงเทพฯ: สถาบันการต่างประเทศเทวะ
วงศ์วโรปการ. กระทรวงการต่างประเทศ.
- สุพัตรรา ธิมาคำ. (2554). *แนวคิดและแนวทางการบริหารจัดการแรงงานข้ามชาติ
พม่า: บทบาทภาครัฐและภาคประชาสังคม*. ขอนแก่น: การประชุมวิชาการ
มหาวิทยาลัยขอนแก่นประจำปี 2554.
- อนุสร อุนวงศ์. (2557). *แรงงานไทยใน AEC ก้าวให้ทัน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการ
ด้านวิชาการคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

**การสื่อสารทางการเมืองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย
ศึกษากรณี การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ.2562***

**Political Communication of People in Democracy:
A Case Study of the Election of Members of the House
of Representatives Year 2019**

อภิญญา ฉัตรช่อฟ้า

Apinyar Chatchorfa

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

E-mail: brother_dol@hotmail.com

๙-----๙

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นบทความวิชาการที่มุ่งศึกษาการสื่อสารและกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ.2562 การเลือกตั้งครั้งนี้ได้แสดงถึงความกระตือรือร้นของประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง อาทิผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้ออกมาลงคะแนนเสียงเป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 74.69 ในขณะที่ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งล่วงหน้ามีจำนวนร้อยละ 14 นอกจากนี้ภายหลังการเลือกตั้งได้เกิดการร้องเรียนที่ตามมาเป็นจำนวนมากจนทำให้เกิดการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนความตื่นตัวและการมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาระบอบประชาธิปไตยของไทยให้ก้าวหน้าและยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ: การสื่อสารทางการเมือง; ระบอบประชาธิปไตย; การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

* Received May 15, 2020; Revised June 5, 2020; Accepted June 18, 2020

Abstract

This is an academic article aimed at studying Political communication and participation process in the election of members of the House of Representatives B.E. 2562. This election demonstrated the enthusiasm of the people who had the right to vote This was determined by considering election statistics, for example, the voters came out to vote as many as 74.69% while those voting in advance had up to 14% In addition after the election, there were many complaints these phenomenon reflected political awakening and popular participation which would affect the development of democracy in Thailand to progress and sustainability.

Keywords: Political Communication; Democracy; the Election of Members of the House of Representatives

บทนำ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นระบอบการปกครองที่ยอมรับสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคของประชาชน เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการใช้อำนาจอธิปไตยของประเทศอย่างทั่วถึง ในทางปฏิบัติประชาชนทุกคนไม่สามารถเข้าไปร่วมปกครองประเทศได้ทั้งหมด จึงต้องใช้วิธีเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปดำเนินการแทน การเลือกตั้งจึงเป็นวิธีการที่ทำให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศอย่างเสมอภาค (สิงห์คำ มณีจันสุข, 2561) และเมื่อรวมกับการสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นพลังหลักในการพัฒนาการเมือง นำไปสู่การพัฒนากระบวนการเมืองในภาพรวมได้เป็นอย่างดี (พิชิต ทนงค์, 2550)

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในปี พ.ศ.2562 มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 38.26 ล้านคน (ร้อยละ 74.69) จากผู้มีสิทธิทั้งหมด 51.2 ล้านคน และมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการเลือกตั้ง 186 เรื่อง (Wikipedia, 2562) คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ประกาศรับรองสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขต และแบบบัญชีรายชื่อ จำนวน 500 คน จาก 26 พรรคการเมือง นอกจากนี้ยังมีความไม่ชอบมาพากลในการเลือกตั้ง มีการใช้เงินมากในบางพื้นที่ มีการกล่าวหา

เรื่องบัตรปลอมและบัตรเกิน และมีการแจ้งข้อกล่าวหาและการเพิกถอนสิทธิผู้สมัครรับเลือกตั้ง รวมถึงการลงชื่อถอดถอนและตรวจสอบการทำงานของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จนนำไปสู่การตั้งรัฐบาลผสมในการบริหารประเทศ

นอกจากนี้ ได้มีนักวิชาการต่างประเทศได้แสดงความคิดเห็นในการเลือกตั้งครั้งนี้ไว้ดังนี้

Prof. Allen Hicken, University of Michigan เสวนาประเด็น “ภูมิทัศน์การเมืองไทยหลังการเลือกตั้ง 2562 วิฤติศรัทธาและความท้าทายต่อสถาบันการเมืองไทย” กล่าวโดยสรุปว่า รัฐธรรมนูญของประเทศไทยมีความพยายามเปลี่ยนแปลงกติกาให้ผู้มีอำนาจได้ประโยชน์มากขึ้น ซึ่งรูปแบบเช่นนี้พบว่าในหลายประเทศก็มียุทธศาสตร์เช่นเดียวกัน เป้าหมายคือพยายามคัดกรองคนไม่ดีออกจากระบบ และออกแบบรัฐธรรมนูญเพื่อป้องกันการกระทำไม่ดี ซึ่งการออกแบบเช่นนี้ก็ส่งผลให้เกิดรัฐบาลผสม หากเปรียบเทียบกับทั่วโลกพบว่ารัฐบาลแบบนี้ส่วนใหญ่มักมีอายุสั้น และมักมีแต่เรื่องการต่อรองผลประโยชน์ จนไม่สามารถผลักดันนโยบายที่มีประโยชน์กับประชาชนได้ ทั้งนี้ ยังวิจารณ์ระบบการเลือกตั้งแบบจัดสรรปันส่วนผสมที่ถูกออกแบบมาว่า พรรคเพื่อไทยเป็นพรรคที่เสียเปรียบมากที่สุด แม้ว่าจะมี ส.ส.มากที่สุดในการสภา แต่ในแง่ของการทำให้เกิดพรรคการเมืองขนาดเล็กเข้าสู่สภามากขึ้น และการลดภาพการแข่งขันทางการเมืองของ 2 พรรคใหญ่ ถือว่าทำได้ดี เพราะเมื่อเปรียบสัดส่วนเก้าอี้ ส.ส.ของพรรคเพื่อไทยพบว่าลดลงมาก (Allen Hicken, 2562)

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ประชาธิปไตย เป็นรูปแบบการปกครองตามอุดมการณ์สากล ที่ผู้นำประเทศได้รับอำนาจและความชอบธรรมในการบริหารประเทศจากประชาชน ผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยโดยตรง บนพื้นฐานของสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค และการเคารพศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ โดยมีการแบ่งอำนาจในการปกครองประเทศอย่างชัดเจนผ่านการกระจายอำนาจ และการถ่วงดุลอำนาจระหว่าง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ เพื่อป้องกันการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบของผู้ปกครองประเทศ ประชาธิปไตยมีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อในคุณค่าและศักดิ์ศรีของปัจเจก

บุคคล ความเชื่อในความเสมอภาคของมนุษย์ และความเชื่อในความจำเป็นที่จะต้องมีความเป็นอิสระเสรี (รณชัย โตสมภาค, 2563)

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ชาวโลกในปัจจุบันยอมรับว่าเป็นการปกครองที่ดีที่สุด แต่การปกครองระบอบนี้มีได้มีในรูปแบบเดียวกัน ประเทศหนึ่งเรียกตัวเองมีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย มีประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย บางประเทศปกครองในระบอบกึ่งประชาธิปไตย และมีประเทศที่ไม่เป็นประชาธิปไตย ประเทศที่เป็นประชาธิปไตยและกึ่งประชาธิปไตย เป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจดี มีเสถียรภาพมั่นคง ประชาชนทั่วไปมีความพอใจและมีความเชื่อมั่นในระบบการปกครองของตน เช่น ประเทศยุโรปตะวันตก อเมริกาเหนือ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย ส่วนประเทศประชาธิปไตยกลางเก่ากลางใหม่ เช่น อินเดีย ไทย ฟิลิปปินส์ หรือประเทศประชาธิปไตยใหม่ ประเทศในยุโรปกลางและยุโรปตะวันออก ประเทศในแอฟริกา ประเทศที่กล่าวมานี้มีความผันผวนทางการเมืองสูง

ความสำคัญของการสื่อสารทางการเมือง

การสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายหลักการต่างๆ จากผู้นำไปสู่ประชาชนได้รับรู้ในการขอความร่วมมือเพื่อการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายสูงสุด ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดของ Deutsch ที่กล่าวว่า การสื่อสารการเมืองในระบบการเมืองนั้นเปรียบได้กับระบบประสาทในร่างกายของมนุษย์ ซึ่งเขาได้เปรียบเทียบว่า “การสื่อสารเปรียบเสมือนเส้นประสาท (Nerves) ของการปกครอง” ทั้งนี้ หากพิจารณาในด้านการสื่อสารแล้ว การเมืองและการปกครองเป็นกระบวนการชี้นำและการสร้างความร่วมมือระหว่างประชาชนในชาติ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ กลไกที่สำคัญในกระบวนการชี้นำและการสร้างความร่วมมือคือ การตัดสินใจ ซึ่งการตัดสินใจนี้จะมีผลในการควบคุม โดยเฉพาะการควบคุมบุคคลอื่นๆ ให้ทำตามในสิ่งที่ผู้ตัดสินใจพึงประสงค์ ทั้งนี้ ผู้นำทางการเมืองมักจะแสวงหาอำนาจบังคับหรือการควบคุมด้วยการสร้างความชอบธรรมทางการเมือง เพื่อให้ประชาชนและกลุ่มพลังต่างๆ ยอมรับปฏิบัติการทางการเมืองของตน โดยใช้การสื่อสารระหว่างผู้นำทางการเมืองและพลเมืองอย่างมีประสิทธิภาพในการสร้างค่านิยมหรืออุดมการณ์ทางการเมืองของชาติ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารทาง

การเมืองกล่าวถึงบทบาทของรัฐในฐานะผู้ส่งสารและเป็นแหล่งข่าวสำหรับสื่อมวลชน เนื้อหาของข่าวสารที่เกิดขึ้นจะเกี่ยวเนื่องกับกลุ่มดังกล่าวเสมอทั้งทางตรงและอ้อมไปยังประชาชนในฐานะผู้รับสาร เพื่อบอกให้รู้ ทำให้คล้อยตาม และปฏิบัติตามในที่สุด (พฤติสาน ชุมพล, 2552) ซึ่งการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในระบบการเมืองเพื่อให้ราบรื่น และเป็นไปอย่างปกติ จำเป็นต้องมีการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจและการสนองตอบซึ่งกันและกัน ดังนั้น การสื่อสารทางการเมืองจึงมีบทบาทสำคัญในลักษณะที่เป็นตัวกลางเชื่อมโยงให้เป็นไปได้ดีขึ้น

แนวคิดการมีส่วนร่วมทางการเมือง

การมีส่วนร่วมในการปกครองของประชาชนตามสิทธิที่ระบบการเมืองและกฎหมายกำหนดให้กระทำ เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากความสมัครใจของประชาชน ทั้งนี้เพื่อให้มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายของรัฐทั้งในทางการเมืองการปกครองทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ (จันทนา สุทธิจารี, 2544) การมีส่วนร่วมทางการเมืองหมายถึง การมีส่วนร่วมที่ประชาชนพึงมีในการกำหนดนโยบาย ในการตัดสินใจและ กิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐบาล และในทางการเมือง การมีส่วนร่วมของประชาชนใน รัฐบาล เช่น การเข้าเป็นรัฐบาล การมีอิทธิพลต่อรัฐบาล การแสดงความคิดเห็นทางการเมือง (จรรณ สุภาพ, 2514) ได้ให้ความหมายของการเข้าร่วมทางการเมืองว่า หมายถึง การมีส่วนร่วมในการกระทำ (Activity) ของแต่ละบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจนโยบายของรัฐบาลเรียกว่า Autonomous Participation และการมีส่วนร่วมซึ่งมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจนโยบายโดยทางอ้อมนอกเหนือจากแต่ละบุคคลโดยตรงแล้ว เรียกว่า Mobilized participation (ทิพาพร พิมพ์พิสุทธิ, 2542) ซึ่งการมีส่วนร่วมทางการเมืองยังหมายถึง บุคคลที่สนใจการเมือง มีความเข้าใจการเมือง เชื่อว่าตนเอง มีประสิทธิภาพทางการเมือง มีความศรัทธาในกระบวนการทางการเมือง และตัว นักการเมือง และคิดว่าการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นหน้าที่ของตน (ณรงค์ สิ้น สวัสดิ์, 2539) การมีส่วนร่วมทางการเมือง มีความหมายไปถึงการให้ความร่วมมือ ซึ่ง ถือเป็นการสนับสนุนต่อระบบการเมือง นั่นคือการมีระเบียบวินัยเคารพกฎหมาย ร่วมกับเจ้าหน้าที่รัฐบาล การให้ความสนับสนุนเป็นทางหนึ่งที่จะลดปัญหาในการ ปกครองและการบริหาร การให้ความร่วมมือในการเสียภาษีเป็นอีกทางหนึ่งซึ่งนับว่า

เป็นการมีส่วนร่วมโดยอ้อม (ชวงส์ ฉายะบุตร, 2539) ดังนั้น การมีส่วนร่วมทางการเมืองคือ การที่บุคคลมีการแสดงออกโดยความสมัครใจถึงการให้ความสนใจทางการเมือง โดยเป็นพฤติกรรมที่มีอิทธิพลหรือมีผลกระทบต่อการตัดสินใจหรือการทำงานของรัฐบาล โดยประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการเลือกผู้นำเพื่อมาเป็นผู้ปกครองและกำหนดนโยบาย

การเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตย

การปกครองในระบอบประชาธิปไตย สิ่งที่ต้องได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของความ เป็นประชาธิปไตยคือ การเลือกตั้ง เพราะเป็นการแสดงเจตจำนงของประชาชนผู้เป็นเจ้าของสิทธิที่จะมอบความไว้วางใจให้ผู้ที่ตนเองเลือกเข้าไปใช้อำนาจแทนตนในการทำหน้าที่สะท้อนปัญหาถึงรัฐบาลให้บริหารจัดการประเทศตรงกับความต้องการของประชาชน (ชยพล ธาณีวัฒน์, 2562)

การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ.2562

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 ได้กำหนดรูปแบบ วิธีการ และการได้มาซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยระบบจัดสรรปันส่วนผสม (Mixed Member Apportionment System – MMA) และกำหนดให้วันที่ 24 มีนาคม พ.ศ.2562 เป็นวันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้เกิดปรากฏการณ์ทางสังคมที่สะท้อนให้เห็นถึงความตื่นตัวทางการเมืองของสังคมไทยในบรรยากาศการเลือกตั้งตามที่น่าสนใจว่าปี ปีมะโรงได้รวบรวมไว้ 7 ประการ ดังนี้ 1) พรรคการเมืองมากที่สุด 2) ผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด 3) ขอนแก่นครองแชมป์ผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากที่สุด 4) ประชาชนสับสนที่สุด 5) ประชาชนลงทะเบียนเลือกตั้งล่วงหน้ากว่า 2.75 ล้านคน 6) ใช้บัตรเลือกตั้งน้อยที่สุด 7) ยืดเวลาให้เข้าคูหาได้นานที่สุด (ปิ ปิชี, 2562) ขณะเดียวกันบริบทในสังคมไทยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งครั้งแรก หรือ First time voter หรือ New voter หรือ Young voter หรือ คนรุ่นใหม่ที่เกิดตั้งแต่ พ.ศ.2537 - พ.ศ.2544 อยู่ในช่วงอายุ 18 - 25 ปี จำนวนมากกว่า 7.37 ล้านคน (ประชาไท, 2562) หรือร้อยละ 14 ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด

ในส่วนการรับรู้และความเข้าใจของประชาชนผู้ไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ผลจากการสุ่มตัวอย่างสอบถามประชาชนร้อยละ 84.76 ตอบว่าทราบเรื่องบัตรเลือกตั้งเหลือใบเดียว แต่เมื่อถามถึงความเข้าใจเกี่ยวกับระบบเลือกตั้ง มีผู้ให้ข้อมูลเข้าใจดีเพียงร้อยละ 14.26 ตอบว่าพอเข้าใจร้อยละ 60.71 และตอบเข้าใจน้อยและไม่เข้าใจเลยร้อยละ 25.03 แต่เมื่อถามลึกลงไป โดยใช้คำถามที่เป็นการวัดความรู้เรื่องระบบเลือกตั้ง เพื่อตรวจสอบว่าเข้าใจระบบเลือกตั้งจริงหรือไม่ กลับตอบว่าไม่แน่ใจ คือไม่ตอบสูงถึงร้อยละ 47.76 โดยมีผู้ที่ตอบผิดร้อยละ 24.09 และตอบถูกเพียงร้อยละ 23.66 (กรุงเทพธุรกิจ, 2562)

กล่าวโดยสรุปการเลือกตั้งวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ.2562 ซึ่งเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2560 ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง อาจเนื่องจากการเลือกตั้งได้ห่างเหินจากประเทศไทยไปนานถึง 8 ปี นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2554 และเป็นการเลือกตั้งหลังรัฐประหาร พ.ศ.2557 ยังเป็นการเลือกตั้งของผู้มีสิทธิเลือกตั้งครั้งแรก หรือ first time voter มากกว่า 7.37 ล้านคน นอกจากนี้ในการเลือกตั้งครั้งนี้ อาจจะเรียกว่าเป็นการเลือกตั้งที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง ทั้งยังเกิดปัญหาความชอบธรรมในการเลือกตั้ง ทั้งคนจัดการเลือกตั้ง กระบวนการเลือกตั้ง และผลของการเลือกตั้ง ประกอบกับสังคมเทคโนโลยี หรือ Socialization ซึ่งทุกพรรคการเมืองต่างหันมาให้ความสนใจกับคนรุ่นใหม่ ทำให้การเลือกตั้งครั้งนี้จึงเป็นการปรากฏตัวของคนรุ่นใหม่ ที่ผ่านการกล่อมเกลามาทางสังคมการเมืองที่แตกต่างจากคนอีกรุ่นหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้การมีส่วนร่วมทางการเมืองของคนรุ่นใหม่เป็นอีกกระแสหนึ่งในการเลือกตั้งสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎร

สรุป

การเลือกตั้งถือเป็น การมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเป็นรูปธรรมภายใต้ระบอบประชาธิปไตย การไปใช้สิทธิเลือกตั้งทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมของประเทศ มีความเชื่อมั่นและศรัทธาในความสามารถของตนเองและเพื่อนมนุษย์ว่าสามารถตัดสินใจเลือกรัฐบาล เลือกรูปแบบการปกครอง วิธีการดำเนินการปกครอง ระบบเศรษฐกิจ เพื่อประโยชน์ของตนเองได้ ฉะนั้น ระบบการเลือกตั้งที่ดีที่สุด จึงต้องสามารถสะท้อนเจตนารมณ์ของความเป็นประชาธิปไตยได้ คือ

อำนาจสูงสุดเป็นของประชาชน และหัวใจที่สำคัญที่สุดของการเลือกตั้งคือ ต้องเป็นการเลือกตั้งที่ให้อำนาจแก่ประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองและกำหนดทิศทางของประเทศด้วยตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- กรุงเทพธุรกิจ. (2562). เปิดผลวิจัยเลือกตั้ง 24 มี.ค. 62 ปัญหาระบบจัดสรรปันส่วนผสม. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/news/detail/848791>
- จรรยา สุภาพ. (2514). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- จันทนา สุทธิจาริ. (2544). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการเมืองการปกครองไทยตามรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ วิ.เจ พรินติ้ง.
- ชยพล ธานีวัฒน์. (2562). *ความสำคัญของการเลือกตั้งและกฎหมายเกี่ยวกับการหาเสียงเลือกตั้งปี 2562*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.
- ชูวงศ์ ฉายบุตร. (2539). *การปกครองท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: พิมพ์แอนด์พรินติ้ง.
- ณรงค์ สิ้นสวัสดิ์. (2539). *จิตวิทยาการเมือง*. กรุงเทพฯ: วัชรินทร์การพิมพ์.
- ทิพาพร พิมพ์สุทธิ. (2542). *พัฒนาการเมือง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บีบีซี. (2562). *เลือกตั้ง 2562 ที่สุดที่คุณอาจยังไม่รู้ก่อนเข้าคูหา*. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://www.bbc.com/thai/thailand-46902175>
- ประชาไท. (2562). *ผู้มีสิทธิเลือกตั้งครั้งแรก 24 มี.ค. 62 ผ่านอะไรมาบ้าง*. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://prachathai.com/journal/2019/03/81579>
- พฤติสาน ชุมพล. (2562). *ระบบการเมืองความรู้เบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 10)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชิต ทนงค์. (2550). *การสื่อสารทางการเมืองกับการสร้างอัตลักษณ์ประชาธิปไตยของเยาวชนใน จังหวัดอุบลราชธานี (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต รัฐศาสตร์)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รณชัย โตสมภาค. (2563). *ประชาธิปไตย*. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก http://digi.library.tu.ac.th/thesis/la/0989/10CHAPTER_2.pdf

สิงห์คำ มณีจันสุข. (2561). ประชาธิปไตยกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน. วารสารวิจัยวิชาการ, 1(2), 109-120.

Allen Hicken. (2562). ภูมิทัศน์การเมืองไทยหลังการเลือกตั้ง 2562 วิฤติศรัทธาและความท้าทายต่อสถาบันการเมืองไทย. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <http://www.kpi.ac.th/news/gallery/data/701>

Wikipedia. (2562). การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในปี พ.ศ.2562. สืบค้น 2 กุมภาพันธ์ 2563, จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/>

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้แต่ง

รูปแบบเอกสารอ้างอิงวารสารวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์

เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงบทความ ควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือสามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม - ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. การอ้างอิงต้นเนื้อความ ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยระบุชื่อ-นามสกุล ตามด้วยวงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุปีที่ตีพิมพ์ เช่น ...สอดคล้องกับงานวิจัยของกฤษฎา แซ่หลี่ (2562) เป็นต้น

2. การอ้างอิงท้ายเนื้อความ ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้ วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถา พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์/เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า มาด้วย ตัวอย่างเช่น

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย จักร 4 ประการนี้ เป็นเครื่องเป็นไปแก่นมนุษย์และเทวดาผู้ประกอบเป็นเครื่องที่มนุษย์และเทวดาประกอบแล้ว ย่อมถึงความเป็นผู้ใหญ่และความไพศาลในภคะทั้งหลายต่อกาลไม่นานนัก” (อง.จตกก. 21/31/37) เป็นต้น

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อผู้แต่งแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (เกียรติศักดิ์ สุขเหลือง, 2560)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างชื่อของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (พระมหาสุนันท์ สุนนโท และเกียรติศักดิ์ สุขเหลือง, 2560)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างชื่อของผู้แต่งรายแรกแล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (จิตวิวัฒน์ หมั่นมีและคณะ, 2560)

5) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกันหรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคนให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงปีปัจจุบันมากที่สุด

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Keown, 2010)

2) ถ้ามีผู้แต่งสองรายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสองราย โดยใช้เครื่องหมายแอนด์ (&) คั่นกลางระหว่างนามสกุลของผู้แต่งทั้งสอง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Hersey & Blanchard, 2010)

3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรกตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ (Kaiser et al., 2010)

เอกสารอ้างอิงที่ใช้อ้างอิงในเนื้อหาบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ

เอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา ทุกเล่มให้อ้างอิงท้ายเล่มด้วยรูปแบบเดียวกัน ดังนี้

ผู้แต่ง. //(ปีที่พิมพ์). //ชื่อพระไตรปิฎก อรรถกถา. //สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

_____. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

ผู้แต่ง. //(ปีที่พิมพ์). //ชื่อหนังสือ. //(ครั้งที่พิมพ์). //สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์. พระมหาสุทนต์ อากาศโร. (2548). เครือข่าย : ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์ไทย ออฟเซต.

James, C. (2013). *Office markets & public policy*. Chichester, West Sussex: Wiley.

(3) บทความในหนังสือ

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อบทความ.//ใน ชื่อบรรณาธิการ(บรรณาธิการ).//ชื่อเรื่อง.//(เลขหน้าที่ย่าง).//สถานที่พิมพ์:สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

พระสุกิจ สุกจินโธ. (2559). การสร้างความคิดนามธรรมในวัฒนธรรมไทย. ใน ปิวิตร ว่องวิระ, *ทฤษฎีและวิธีวิทยาของการวิจัยวัฒนธรรม*. (น. 112). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์.

(4) บทความในวารสาร

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อบทความ.//ชื่อวารสาร.//ปีที่(ฉบับที่).//เลขหน้าแรกที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ธิดาภูมิ หมั่นมี. (2557). การวางแผนและการติดต่อประสานงานเชิงพุทธ. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 3(1), 25-31.

(5) บทความในสารานุกรม

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อบทความ.//ใน/ชื่อสารานุกรม.//เล่มที่อ้าง, หน้า เลขหน้าที่ย่าง).

วุฒิชัย มูลศิลป์. (2549). กฎหมายตราสามดวง. ใน *สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย* (เล่ม 1, อักษร ก, น. 12-16).

(6) หนังสือพิมพ์

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์,วันที่/เดือน).//ชื่อบทความ.//ชื่อหนังสือพิมพ์.//เลขหน้า.

สุชาติ เผือกสกนธ์. (2549, 9 มิถุนายน). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. *ผู้จัดการรายวัน*, น. 13.

(7) สารนิพนธ์, วิทยานิพนธ์, ดุษฎีนิพนธ์

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อวิทยานิพนธ์.//ระดับวิทยานิพนธ์ สาขาวิชา.//สถานที่พิมพ์:สำนักพิมพ์.

พระปลัดสมพงษ์ กวีวิโส (हररชาธาร). (2558). *รูปแบบการบริหารจัดการวัดเพื่อเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(8) รายงานการวิจัย

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).//ชื่อเรื่อง.//รายงานผลการวิจัย.//สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

พระมหาเกษภา กิตติโสภโณ. (2562). *รูปแบบการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับวัยรุ่นไทยยุคใหม่ตามหลักพุทธธรรม ผ่านกลไกการขับเคลื่อนโครงการคลินิก*

คุณธรรมของพระธรรมวิทยากร (รายงานผลการวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(9) สัมภาษณ์

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์.// (ปีที่สัมภาษณ์, วัน เดือน).// ตำแหน่ง.// [บทสัมภาษณ์].

พระปลัดระพิน พุทธิสารโร. (2559, 5 กุมภาพันธ์). อาจารย์ประจำหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย [บทสัมภาษณ์].

(10) สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ผู้แต่ง.// (ปีที่เผยแพร่).// ชื่อเรื่อง.// สืบค้น วัน เดือน ปี.// จาก/แหล่งที่มาของข้อมูล.

ธรรมะไทย. (2560). พระพุทธศาสนาในประเทศไทย. สืบค้น 20 มีนาคม 2560, จาก <http://www.dhammathai.org/thailand/thailand.php>

Buddhism Meditation Triratna Find us Community. (2017). *Who Was The Buddha?*. Retrieved March 20, 2017, from <https://thebuddhistcentre.com/text/who-was-buddha>

(11) ราชกิจจานุเบกษา

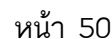
ชื่อเรื่อง.// (พ.ศ., วันที่ เดือนที่ประกาศ).// ราชกิจจานุเบกษา.// เล่ม ตอน.// หน้า.

ข้อกำหนดกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดชื่อและประเภทของวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และประเภทของรถที่ใช้เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจสอบผู้ขับขี่. (2537, 13 กรกฎาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 111 ตอนพิเศษ 30 ง. หน้า 31.

(12) หนังสือพิมพ์

ผู้แต่ง.// (ปีพิมพ์, วัน เดือน).// ชื่อบทความ.// ชื่อหนังสือพิมพ์.// น. หรือ p. หรือ pp. เลขหน้า.

ไทยรัฐ. (2548, 19 เมษายน). เขียวพระสอนศีลธรรม. ไทยรัฐ. น. 3.

ข้อบทรความ (ไทย) (18 pt)

ข้อบทรความ (อังกฤษ) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (ไทย) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (อังกฤษ) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt)

E-mail:.....

บทคัดย่อ (18 pt) (ไม่เกิน 300 คำ)

(16 pt) บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

ประเภทของการวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

[illegible]

คำสำคัญ: 3-5 คำ (16 pt) เช่น การเมืองการปกครอง; รัฐบาล; ประชาธิปไตย

Abstract (18 pt) (แปลตามภาษาไทย)

(16 pt) ให้ตรงตามบทความย่อภาษาไทย

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as: government politics; government; democracy

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า และเขียนให้ครอบคลุมทุกประเด็น)

(16 pt) กล่าวถึงความเป็นมาของเรื่องที่ทำกรวิจัยครั้งนี้ ว่ามีความเป็นมาอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งอ้างอิงที่มาของข้อมูลนั้นอย่างถูกต้อง

(16 pt) กล่าวถึงปัญหาที่นำมาสู่การวิจัย ให้ตรงประเด็นกับเรื่องที่วิจัยและเชื่อมโยงกับพื้นที่วิจัย ปัญหานั้นเป็นปัญหาที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปและต้องการได้รับการแก้ไข นำเสนอผลงานวิจัยที่ผู้อื่นได้เคยศึกษาไว้แล้ว พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

(16 pt) ทบทวนแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้และหรือทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

(16 pt) สรุปเพื่อเชื่อมโยงไปสู่คำถามและวัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย (18 pt)

1. (16 pt)
2. (16 pt)
3. (16 pt)

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16 pt) เขียนให้ครอบคลุม 5 หัวข้อ ได้แก่ 1. รูปแบบของการวิจัย 2. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) 4. การเก็บรวบรวมข้อมูล (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) 5. การวิเคราะห์ข้อมูล (ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ) และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย (18 pt) (เขียนให้ครบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้)

(16 pt) ผลการวิจัยตอบวัตถุประสงค์ทุกข้อ

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

คำอธิบายภาพ

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

คำอธิบายตาราง

อภิปรายผลการวิจัย (18 pt)

(16 pt) อภิปรายผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์ (ค้นพบอะไร สะท้อนให้เห็นถึงอะไร สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของใคร พร้อมทั้งอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล

องค์ความรู้จากการวิจัย (16 pt)

(16 pt) ระบุองค์ความรู้ที่ค้นพบจากการวิจัยหรือสังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดล และโมเดลมีที่มาจากฐานคิดของแนวคิดหรือทฤษฎีใดอย่างกระชับ เข้าใจง่าย

ข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt) นำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย อาทิเช่น ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย
ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ และหรือข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt) รูปแบบการอ้างอิงทำเรื่องให้วิธีการอ้างอิงระบบนาม-ปี ตามรูปแบบ
American Psychological Association (APA) จำนวนการอ้างอิงในเนื้อหาและท้ายเรื่อง
ต้องตรงกัน

ธิตูฒิ หมั่นมี. (2557). การวางแผนและการติดต่อประสานงานเชิงพุทธ. วารสารพุทธ
นวัตกรรมการจัดการ, 3(1), 25-31.

พระมหาสุทิตย์ อาภากรโร. (2548). เครือข่าย : ธรรมชาติ ความรู้ และการจัดการ (พิมพ์
ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: พิสิษฐ์ ไทย ออฟเซต.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วุฒิชัย มูลศิลป์. (2549). กฎหมายตราสามดวง. ใน สารานุกรมประวัติศาสตร์ไทย (เล่ม
1, อักษร ก, น. 12-16).

สุชาติ เผือกสกนธ์. (2549, 9 มิถุนายน). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ผู้จัดการรายวัน, น.
13.

James, C. (2013). *Office markets & public policy*. Chichester, West Sussex:
Wiley.

Sample of Original Research Article Preparation

Name of Research Article (English) (18 pt)

Name of Research Article (Thai) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (English) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (Thai) (16 pt)

Affiliation of the main author (English) (16 pt)

Affiliation of the main author (Thai) (16 pt)

E-mail:

Abstract (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) Objectives of this research were: 1.....
2..... and 3..... Populations and sample, research tools, Data
collection, Data analysis, Statistics used for data analysis, Findings were as
follows: (. present only the most interesting research findings).....

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as Buddhism, Buddhist Management,
Innovation

Abstract (Thai) (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) consistent with Thai abstract

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: (Thai)

Introduction (18 pt) (should not be more than 4 paragraphs)

(16 pt) mention background of the research topic with brief history as how the topic develops with correct references

(16 pt) mention problems leading to research directly to the point of the research and relate the matter to locations in which research is conducted on the common problems generally accepted and want them to be solved

(16 pt) Review related at least 2 concepts and theories to be used as guideline for the research and/or theories related to the research topic with correct references of data sources

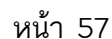
(16 pt) Conclude to connect the matters to research questions and objectives of the research

.....

.....

.....

.....

1. (16 pt).....

2. (16 pt).....

3. (16 pt).....

(1.6 pt) Write to cover 5 sub-headlines: Research design, Populations and Samples and Key Informants, Research Instrument (quantitative and qualitative), Data Collection (quantitative and qualitative), Data analysis (quantitative and qualitative), Statistics used to analyzed the data.

(16 pt) results of the research answer all objectives.....

Figure 1: (Name of the figure, if any))

Source: mention the name of the source

Figure captions.....

Table 1 (Name of table, if any)

Table explanation.....

Discussion (18 pt)

(16 pt) Discuss the research findings according to the research objectives (what is discovered? what is reflected? Is it related to at least two topics of the reviewed research works in chapter 2. Discuss them all with references of data sources.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Body of knowledge (18 pt)

(16 pt) Point out the body of knowledge or achievement from the research work. Synthesize the knowledge in form of a model/ Model structure that is concise and easy to understand

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Recommendations (18 pt)

(16 pt) Summarize all research findings in brief, concise and to the point with recommendations derived from the research work as to use the research results and recommendation for further research

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

References (18 pt)

(16 pt) Format of reference is name-year as of American Psychological Associate (APA) References in contents and at the end must be consistent.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ (8-15 หน้า)

ชื่อบทความ (ไทย) (18 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (16 pt) (ตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (ไทย) (16 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt), ชื่อ-นามสกุลผู้เขียนร่วม (อังกฤษ) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (ไทย) (16 pt)

หน่วยงานต้นสังกัดผู้เขียนหลัก (อังกฤษ) (16 pt)

E-mail:

บทคัดย่อ (18 pt) (ไม่เกิน 300 คำ)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ (16 pt) เช่น การเมืองการปกครอง; รัฐบาล; ประชาธิปไตย

Abstract (18 pt) (แปลตามภาษาไทย)

(16 pt) ให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย

.....

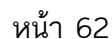
.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words (16 pt) such as: government politics; government; democracy

(16 pt) เขียนบททวนแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาเป็นฐานคิดในวิพากษ์ประเด็นต่างๆ
ในการเขียนบทความวิชาการ

This image shows a full page of white paper with ten horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and extend across the width of the page. There is no text or other markings on the paper.

(16 pt)

[illegible]

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

คำอธิบายภาพ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

คำอธิบายตาราง

.....

.....

สรุป (18 pt)

(16 pt)

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt) รูปแบบการอ้างอิงท้ายเรื่องให้วิธีการอ้างอิงระบบนาม-ปี ตามรูปแบบ

American Psychological Association (APA) จำนวนการอ้างอิงในเนื้อหาและท้ายเรื่อง
ต้องตรงกัน

Sample of Original Academic Article Preparation

Name of Academic Article (English) (20 pt)

Name of Academic Article (Thai) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (English) (16 pt)

Name and Last name of main author, co-authors (Thai) (16 pt)

Affiliation of the main author (English) (16 pt)

Affiliation of the main author (Thai) (16 pt)

E-mail:

Abstract (18 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3 - 5 words (16 pt) such as Buddhism, Buddhist Management, Innovation

Abstract (Thai) (16 pt) (Not more than 300 words)

(16 pt) consistent with Thai abstract

.....

.....

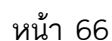
.....

.....

.....

.....

Keywords: (Thai)

(16 pt)

[illegible]

(16 pt)

[illegible]

Figure 1: (Name of the figure, if any))

Source: mention the name of the source

Figure captions.....

Table 1 (Name of table, if any)

Table explanation.....

Conclusion (18 pt)

(16 pt).....

.....

.....

.....

.....

References (18 pt)

(16 pt) Format of reference is name-year as of American Psychological Associate (APA) References in contents and at the end must be consistent.
